

ΚΑΛ

3

ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΚΛΑΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ
ΖΩΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕΣΑ στη νύχτα άνηχαι μια άγρια κραυγή και ύστερα άμέσως και δεύτερη και τρίτη. Οί Χόνγκο άναστατώνονται μέσα στον ύπνο τους και πετάγονται στη μεγάλη πλατεία του χωριού τους με τα άκόντια στα χέρια.

Ή κραυγή του τράμου ξανακούγεται και λέει αυτά τα λόγια:

— Ξέφυγαν! Τό λευκό άγόρι με τους συντρόφους του τόσκασαν άπό τη φυλακή τους!

— Ψάξτε όλούθε!, στριγ-

νλίζουν άλλες φωνές και οί άγριοι μαύροι πολεμιστές τρέχουν σαν τρελλοί εδω κι εκεί στο μεγάλο χωριό.

Ο τραμακτικός μάγος Γκόθ, πετιέται έξω άπό την καλύβα που κοιμόταν, με τό πρόσωπο άπαίσια σιστοσασμένο άπό τη μανία. Τα μάτια του φωσφορίζουν έφιαλτικά μέσα στο σκοτάδι.

— Άλλοίμονο!, ουρλιάζει ξέφρενα. Άλλοίμονο σ' εκείνους που τους ξέφυγαν οί ξένοι! Τό αίμα θα τρέξη ποτάμι άν δέν βρεθούν άμέσως!... Άνάψτε δαυλους και ψάξτε! Ψάξτε παντού!

Για μία στιγμή ή μεγάλη πλατεία και όλοι οί πλαινοί

δράμοι του χωριού γαμίζουν με μικροσκοπικές φωτιές που τρέχουν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Μά, όσο κι' αν ψάχνουν, από πουθενά δεν ακούγεται ή κραυγή του θριάμβου που θα άναγγειλλη πώς βρέθηκαν οι δραπέτες. Αντίθετα οι Χόνιγκο ξεφωνίζουν τρομαγμένοι:

— Χάθηκαν! Έγιναν άφαντοι! Δεν είναι πουθενά!

— Άφαντοι!, μουγγρίζει σαν θηρίο ο τρομερός μάγος μέσα από τα δόντια του που τρίζουν από λύσσα. Άφαντοι Αυτό θα πη πώς πήρανε μαζί τους και την κοπέλλα!... Η λίθιοι! Άν την πήρανε θα σάς κόψω όλων τα κεφάλια!

Και σαν μαύρο γεράκι του όλεθρου χύνεται προς τη μεγάλη καλύβα όπου είχε άφήσει αιχμαλώτη την άμορφη Μπέλλα (*).

Όρμάει μέσα από την πόρτα, περνάει τον διάδρομο και βρίσκει στην κεντρική σάλα της. Τα μάτια του γεμίζουν αίμα και τó στόμα του λευκούς άφρους.

— Την πήρανε!, ούρλιάζει άπαίσια. Ά! Θα έκδικηθώ τρομερά! Νομίζουν πως μπορουν να μου ξεφύγουν έ; Τώρα θα δουν οι άνοητοι!...

Τρέχει μανιασμένα προς τó βάθρο όπου καίει τó πράσινο θυμιατό. Μάλις φτάνει εκεί κοντά, κοκκαλώνει ξαφνικά, σά να ταν χτύπησε κεραυνός. Τα μάτια του γουρλώνουν

φρικτά και τὰ δόντια του χτυπάνε από τó κακό του. Οι γροθιές του σφίγγονται λυσσασμένα.

Μιά σπαρακτική κραυγή άγριμίου που τó σφάζουν βγαίνει από τó στήθος του και πέφτει στα γόνατα, γιατί τὰ πόδια του λυγίζουν από τó τρομερό χτύπημα.

— Πήρανε και τó μαγικό μου μάτι!, ψελλίζει σαν χαμένος. Μού έκλεψαν τή δύναμή μου! Έκαναν τή μεγαλύτερη ίερασιλία και πρέπει να τιμωρηθώ με θάνατο για να μη ρίξουν επάνω μας τήν όργή τους τὰ Πνεύματα!...

Ξαφνικά, ένα καινούργιο κύμα λύσσας πιάνει τόν θεράπé μορφο μάγο. Πέφτει κάτω και χτυπιέται! Χτυπιέται τó κεφάλι του με τὰ χέρια από τή μανία. Καταριέται. Άπει λεί θεούς και δαίμονες. Υστερα πετάγεται όρθιος και έντε λώς τρελλός από τήν όργή του άρχίζει να πετάει ό,τι βρισκεται εκεί μέσα και να σπάει τὰ πάντα, μέχρι που ξεριζώνει και τὰ καίσιμα της καλύβας και τήν καταστρέφει.

Μά, ξεστώντας μ' αυτόν τόν τρόπο τὰ μεγάλα του νεύρα, πετάγεται ιστό τέλος έξω, ιστήν είσοδο της καλύβας του και κυττά άγρια τó συγκεντρωμένο πλήθος των πολεμιστών του που τόν κυττάζει κατατρομαγμένο για τήν άσυγκράτητη μανία του.

— Πού είναι; ούρλιάζει. Πού είναι αυτοί οι ήλίθιοι φρουροί που δεν έκαναν καλά τή δουλειά τους και τούς

(*) Διάβαστε τó προηγούμενο τεύχος τού «ΚΑΛ», τó 2, με τίτλο: «Προφητεία όλεθρου».

ξεγέλασαν οι καϊχμάλωτοι; Νά παρουσιασθούν άμέσως μπροστά μου!

Κανείς δέν τολμά όμως νά πλησιάση. Ξέρουν πώς ό θάνατος μετά άπό τό σφάλμα τους είναι σίγουρος και έχουν φροντίσει νά εξαφανισθούν! Βρίσκονται κιόλας μακριά αυτή τή στιγμή, τρέχοντας με όλη τή δύναμη τών ποδιών τους, πρós τά θεώρατα θουνά που κυκλώνουν τό χωριό τους.

Ένα καινούργιο, άγριο μουγγρητό βγαίνει άπό τό στήθος του Γκόθ.

— Πολύ καλά! βογγάει. Έφυγαν, έτσι; Όταν γυρίσουμε, θά τους βρώ και θά τους τιμαρήσω όπως τους ταιριάζει... Έμπρός τώρα!... Δέν έχουμε καιρό νά χάνουμε... Θά τράβηξαν πρós τά θουνά... Λοιπόν θά τους βρού με και χωρίς τό μαγικό μου μάτι! Θά τους κυνηγήσουμε ως τό θάνατο, άπ' όλους τους δρόμους που υπάρχουν! Και ό θάνατός τους θά είναι φρικτός σαν την κάλασι...

Ό άπαισίος μάγος μ' αυτά τά λόγια χωρίζει τους πολεμιστές του σε ομάδες και μπαίνοντας ό ίδιος άρχηγός σε μία άπ' αυτές, ρίχνεται πρós τό μέρος τών θουνών...

ΧΟΥΠ...

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΟΜΟΣ!

Η ΜΠΕΛΛΑ είναι ακόμα ύπνωτισμένη άπό τό τρομερό μαγικό βόταμο του Γκόθ. Τά μάτια της, που πάντα κυτούσαν με ά-

γάπη τό λευκό παιδί τής ζούγκλας, τώρα πόν κυττάζουν με μίσος και με άπέραντη κακία. Έτοιμάζει σαν τίγρις τά νύχια της για νά του επιτεθή άν κάνει πώς την πλησιάζει.

Ό Κάλ μένει κεραυνόπηκτος άπό τό τρομερό αυτό χτύπημα τής μοίρας και δέν ξέρει τι νά κάνει. Με τά μάτια γουρλωμένα κυττάζει την κοπέλλα που άφησε τά πλούτη της για νά ζήση για πάντα κοντά του μέσα στη ζούγκλα και τώρα του φέρεται σά νά είναι ό μεγαλύτερος έχθρός της. Καταλαβαίνει ότι ό άπαισίος μάγος Γκόθ έχει χώσει την ούριτσα του μέσα σ' αυτή τή δουλειά, αλλά δέν ξέρει με ποιόν τρόπο κατάρφερε αυτή τή σατανική άλλαγή. Δέν ξέρει ακόμα και τι πρέπει νά κάνει για νά τή συνεφέρει.

Και ξαφνικά μιá κραυγή λυσσασμένου άγριμιού ξεφεύγει άπό τά σφιγμένα χείλια τής κοπέλλας. Γυρίζει πρós τά πίσω και ρίχνεται με όλη τή δύναμη τών ποδιών της να φύγη. Πελώρια μωτερα βράχια που προσπαθούν νά βραχίσουν τόν ούρανό, άρθώνονται πρós την κατεύθυνσι που πηγαίνει.

Ό Κάλ μένει για μιá στιγμή ακίνητος και πάλι, σαν νά μη μπορεί νά άποφασίση άν πρέπει νά την ακολουθήση ή όχι.

Ό πυγμαίος ό Χούπ, βλέπει τίς φωνές.

— Καλέ τό πιστεύεις που

σοῦ εἶπα νὰ κρατήσης χαρά κτῆρα καὶ νὰ τὴν ἀφήσης; Ἄχ! Δὲν ξέρεις πὼς ἀγάπη εἶχως πείσματα δὲν ἔχει νοστιμαδά; Πιάστη καὶ δῶσε τὴς ἓνα μπερντάκι νὰ δῆς γιὰ πότε στρώνει! Κι' ἐγὼ μὲ τὴς Χούλες μου τὸ ἴδιο κάνω, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκείνες εἶναι ψηλές καὶ δὲν τὴς φτάνει τὸ χέρι μου, τρώω ἐγὼ τὴς σφαλιάρες.

Τὸ λευκὸ ἀγόρι δὲν ἀκούει πιά τὸν ἀστείον πυγμαῖο. Καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τὴ Μπέλλα νὰ τρέχῃ μόνη τὴς σ' ἐκείνες τὴς ἀγκαστες καὶ ἀγριές περιοχές, διατρέχοντας ἕτσι τρομεροὺς κινδύνους σὲ κάθε τὴς βῆμα.

Ρίχνεται σὰν ζαρκάδι πίσω τὴς καὶ στὴ μεγάλη του ἀνησυχία γιὰ τὴν τύχη τὴς πεντάμορφης κοπέλλας ξεχνᾷ τὴν σατανικὴ γυάλινη σφαί-

— Πῆραν τὸ μαγικό μου μάτι, φελλίζει σὰν χαμένος.

Ἐτοιμάζει σὰν τίγρις τὰ νύχια τὴς...

ρα ποὺ ἔχει πάρει ἀπὸ τὴν καλύβια τοῦ Γκόθ καὶ τὴν ἔχει ἀφήσει πλάι σὲ μιὰ πέτρα τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεπνήσῃ τὴ Μπέλλα.

Ἡ Χούλα, μὲ τὴν ἴδια ἀνησυχία κι' αὐτὴ γιὰ τὴν κυρία τὴς, τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν Κάλ. Ὁ Χούπ ἀναστεναίνει:

— Πάλι ἀνάκαλο δρόμο θάχωμε! Ἄπὸ τὴ μέρα ποὺ αὐτὸς ὁ μυστήριος συνάντησε ἐκείνη τὴν καφετζού πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους(*), ἔχω ξεχάσει πὼς κάθονται! Φαίνεται θὰ τοῦ εἶπε πὼς θὰ τρέχῃ... τρία τέρμινα!

(*) Ὁ ἀστείος πυγμαῖος ἀναφέρεται στὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸ παιδί τὴς ζούγκλας ἄκουσε τὴν προφητεία αὐτοῦ ποὺ εἶναι τὸ Γνωῦμα — Τῆς — Ὑπέροστης — Σοφίας, (ταῦχος 10 μὲ τίτλο: «Τὸ Βασίλειο τοῦ Θανάτου».

Μ' αυτά τὰ τελευταία λόγια κάνει νά ακολουθήση κι' αὐτός τὸν Κάλ, καί τὴ Χούλα, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ μάτι του πέφτει στὴ μαγικὴ σφαῖρα τοῦ Γκόθ, πού εἶναι πεταμένη κάτω.

— Μεγάλος τράκας ὁ Κάλ, μουρμουρίζει μὲ θαυμασμό. Τοῦφαγε τὴν τηλεόρασι τοῦ μυστήριου! Τί τὰ θές... Ἄμα τὸ παιδί ἔχει κακὸ χαρακτήρα! Τώρα ἡμᾶς ἡ ἴδια μάνα μᾶς μεγάλωσε, τὴν ἴδια ἀνατροφή πήραμε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀγγίζω ποτέ μου ξένο πράμα!

Ἐνα δαιμονισμένο κρώξιμο ἀκούγεται πού διακόπτει τὴν ἡλίθια φλυαρία τοῦ πυγμαίου. Εἶναι ἡ παρδαλὴ καρκαῖα του πού τὸν προτρέπει νά ἀκολουθήσῃ τὴ Μπέλλα καί τὸν Κάλ.

— Στάσου, μαρὴ Μανταλέ

— Μεγάλος τράκας ὁ Κάλ!, μουρμουρίζει. Τοῦφαγε τὴν τηλεόρασι τοῦ μυστήριου!

— Μανταλένα, φρόνιμα εἶπα! Ἐσὺ θὰ μού πῆς τώρα τί θὰ κάνω, κοκκορόμυαλη;

νο!, τῆς λέει χασκογελώντας. Στάσου νά πιάσωμε κανέναν σταθμὸ νά σπάσωμε καλαμπουρί!

Σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὴ μαγικὴ κρυστάλλινη σφαῖρα καί ἀρχίζει νά τὴν στριφογυρίζῃ ἀνάμεσα στὰ μαῦρα του δάχτυλα.

— Πού στὴν εὐχὴ εἶναι τὰ κομπιὰ της; μουρμουρίζει δυσανεστήμενος. Μυστήριον μηχανήμα μὰ τὴν ἀλήθεια!

Ἡ καρκαῖα ἀρχίζει νά κρώξῃ καί πάλι ἀνήσυχα. Τὸν ἀρπάξει μὲ τὸ ράμφος της ἀπὸ τὴν προβιά καί τὸν τραβάει.

— Μανταλένα, φρόνιμα εἶπα!, τσιρίζει ὁ Χούπ. Ἐσὺ θὰ μού πῆς τί θὰ κάνω τώρα, κοκκορόμυαλη;

Ἀρπάξει νευριασμένος τὴ σφαῖρα καί ἀρχίζει νά τὴν

κουδουνίζη μέσα στα χέρια του μπάς και πάφει μπρός. "Υστερα σκύβει με τα μάτια γουρλωμένα και κυττάζει, αλλά δεν βλέπει μέσα άλλο από εκείνον τόν μαύρο άχνό που στροβιλίζεται συνεχώς σχηματίζοντας τρομερά σχήματα.

— "Αϊ στην εύχή! Παράσιτα έχει! γκοινιάζει ο πυγμαίος. Δεν είναι για προκοπή ο Κάλ! Τό σαραβάλιασέ φαίνεται με τὸ τρέξιμο και που να βρούμε τώρα... ραδιοτεχνίτη να τὸ φτιάξη!....

Ἡ Κοισακάξια κρώζει σαν τρελλή και τραβόει άπεγνωσμένα τὸν χαζό πυγμαίο από τὴν προδιά, χωρίς βέβαια να μπάρη και να τὸν κουνήσει.

— Μπα σε καλό σου!, τσιρίζει ὁ Χούπ θυμωμένος και γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της σηκώνοντας τὸ χέρι του. αλλά μένει σ' αὐτὴ τὴ στάσι σαν στήλη αλάτος, γιατί βλέπει τέσσερις πελώριους άγριασθρόωπους τῆς φυλῆς Χόνγκο με τὰ δόρατα στα χέρια, να προχωροῦν άπειλητικοί καταπῶ του!

Οἱ άγριοι αὐτοὶ πολεμιστὲς εἶναι εκείνοι, που φουρουρούσαν τὸν Κάλ και τὴ Χούλα με τὸν Χούπ οἱ δυὸ και οἱ άλλοι δυὸ τὴ Μπέλλα στὴν καλύβα τοῦ Γκόθ. Εἶναι αὐτοὶ που, ξεφεύγοντας από τὴν ὄρη τοῦ άπαίσιου μάγου, πήρουν τὸ δρόμο τῶν βουνῶν για να σώσουν τὴ ζωὴ τους. Μὰ τώρα, βλέποντας. Ξαφνικά έμπρὸς τους τὸν μικρὸ πυγμαίο μετὰ από ὀλονύκτιο τρέξιμο,

έλπίζουμ πὸς και οἱ άλλοι θά εἶναι κοντὰ κι' αν καταφέρουν να τὸς συλλάβουν ὀλους, εσφαλῶς θά εξευμενίσουν τὴν ὄρη τοῦ φοβεροῦ άρχηγού τους. Βαδίζουν λοιπὸν με μιὰ κυκλωτικὴ κίνησι και με τὰ δόρατα ὑψωμένα έναντίον του για να μὴ τὸν άφήσουν να τὸς ξεφύγη.

Ἔστωσο ὁ τρελλο - Χούπ με τὴν άπέρανη χαζομάρα του δεν καταλαβαίνει καθόλου ὅτι διατρέχει κάποιον κίνδυνο. Ἄφου μάλιστα δεν ὀρμούν με φωνὲς έναντίον του παρὰ πάνε σιγά - σιγά, σιγουρεύεται ὅτι δεν ἔχουν...κακές διαθέσεις και τὸς ὑποδέχεται με ἐγκασιδιότητα!

— Βρὲ καλὸς τὰ παιδιά!, τὸς φωνάζει με άσυγκράτητο ἐνθουσιασμό. Ἐσένα σ' ἔχω κάπου ξυαδῆ και πάω στοίχημα!, προσθέτει στὸν ένα από τὸς μαύρους, που εἶναι αὐτός που τὸ εἶχε βάλει τῆς φωνῆς γιατί γελούσε ὅταν ἦταν ακόμα φυλακισμένος. Πέρασες ποτὲ από τὸ χωριὸ τῶν Χαλόα; (*)

Μὰ κακεὶς από τὸς άγριοις Χόνγκο δεν τοῦ ὀποκρίνεται. Τὰ μάτια τους γυαλίζουν μοχθηρὰ καθὼς τὸν ζυγώνουν ὀλοένα. Δεν άπομένει πια παρὰ ἕνα μόνο μέτρο και

(*) Οἱ Χαλόα εἶναι ἡ φυλὴ τῶν πυγμαίων που βρῆκε τὸν Κάλ ὀλομόσχο και πληγωμένο στὴ ζούγκλα ὅταν ἦταν ὀκτῶ χρονῶν. Ἡ μητέρα τοῦ Χούπ τὸν μεγάλωσε τότε μαζί με τὸν γιὸ της και γι' αὐτὸ τὰ δυὸ συνηθῆλικά σχεδὸν παιδιὰ ἔγιναν άχώριστοι φίλοι.

άπλώνουν κιάλας τὰ χέρια τους νὰ τὸν ἀποπάρουν. ὅταν τοῦ τρελλοῦ - Χούπ τοῦ ἔρχεται μιά καταιπληκτική ἰδέα.

—Μήπως ὑπάρχει κανένας μηχανικός ἀνάμεσά σας νὰ μοῦ διορθώσει αὐτὸ τὸ σαράβαλο; ρωτᾷ.

Καὶ τοὺς δείχνει τὴ μαγική σφαῖρα, πού τόσο ὥρα δὲν φαίνονταν κρυμμένη ἀνάμεσά στα γόνατά του.

Μὰ ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐκτυφλωτικῆς κρυστάλλινης σφαίρας φέρνει ἀποτελέσματα καταιπληκτικά καὶ ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα πού περιμένει ὁ Χούπ.

Οἱ τέσσερις μεγαλόσωμοι Χόνγκο, πετοῦν μὲ μιά ταυτέχρονη κίνησι τὰ ἀκόντια τους μακριὰ καὶ τὰ πρόσωπά τους γεμίζουν ἱερὸ τρέμον. Πέφτουν στὰ γόνατα τρέμοντας σύγκορμοι καὶ ἀκουμπᾶνε τὰ κεφάλια τους κάτω στὴ γῆ πολλὰς φορές, μπροστὰ στὸν μικρὸ πυγμαῖο πού μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ἡ ἔκπληξις του ὅμως κρατᾷ πολὺ λίγο. Κάνει ἀμέσως τὴ σκέψι ὅτι ἀσφαλῶς αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ χαϊρετισμὸς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Πέφτει λοιπὸν κι' αὐτὸς στὰ γόνατα κι' ἀκουμπᾷ τὸ κεφάλι του στὴ γῆ. Τότε οἱ Χόνγκο ἀκουμπᾶνε πάλι τὰ δικά τους καὶ μένουν σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Ὁ Χούπ βγάζει τότε τὴν καπελαδούρα του, τὴν ἀκουμπᾷ δίπλα καὶ κολλάει κι' αὐτὸς τὴν κεφαλα του κάτω γιὰ τὰ καλά. Κάθε τόσο σηκώνει τὸ ἕνα του μάτι καὶ κρυ-

φοκυπτάει νὰ δῆ τὶ γίνεται, ἀλλὰ οἱ Χόνγκο μένουν ἀσάλευτοι στὴ θέσι τους. Ὁ χαλὸ Χούπ ἀρχίζει νὰ νευριάζη. Τελικὰ ἀφοῦ βλέπει πῶς οἱ μαῦροι δὲν παρουσιάζουν καιμιά διάθεσι νὰ σαλέψουν ἀπὸ τὴ θέσι τους, πετάγεται ὀρθίος καὶ ξαναφορᾷ τὸ καπέλλο του.

— Ἄμετε στὴν εὐχή, τσιρίζει γκρινιάζοντα. Μὲ τρεῖς τέτοιες καλημέρες θὰ μοῦ πέσουν τὰ νεφρά!

Κυττάει μὲ γουρλωμένα μάτια τοὺς Χόνγκο πού εἶναι ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι, τόσο ἀκίνητο; πού μοιάζουν ἀγάλματα σκαλισμένα ἐπάνω σὲ σὲ μαύρη πέτρα.

— Κύττα, μωρὴ Μανταλένα, λόδες πού ἔχει ὁ κόσμος! μουρμουρίζει ὁ Χούπ στὴν μισοδαλὴ καρακάδα του. Δηλαδὴ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὥσπου νὰ πούν καλημέρα, γίνονται... καληνύχτα!

Μὰ φυσικὰ δὲν πρόκειται γιὰ κανέναν χαϊρετισμὸ, ὅπως ὅλοι θὰ ἔχουν καταλάβει. Ἀπλούστατα ὁ σατανικός μόνος Γκόθ ἔχει ἀμπνεύσει σὲ ὅλον τὸν λαὸ του ἱερὸ τρέμον γιὰ τὴ μαγικὴ σφαῖρα ποτε. Γιὰ νὰ μὴν τολμήσῃ ποτε κανεὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν κλέψῃ, τοὺς ἔχει κάνει νὰ πιστέψουν πῶς ὁ πρῶτος πού θὰ τὴν ἀγγίξῃ θὰ πέσῃ κεραικὸς τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ τὸν κἀνὴ στάγτη. Μὰ ἐκεῖνος πού μπόρει καὶ τὴν κοστὰ στὰ νέγια του εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τῶν Πνευματῶν! Εἶναι! Παντοδύναμος!... Μπορεῖ νὰ διατάξῃ

τὸν κεραυνὸ καὶ τὴν ἀνεμοθύελλα. Μπορεῖ νὰ σκορπίσῃ τὰ σύννεφα ἢ νὰ σβύσῃ τὸν ἥλιο!

Ὅλες αὐτὲς οἱ τρομακτικὲς ἰκανότητες ὑπάρχουν γιὰ τοὺς δεισιδαίμονες Χόνγκο, αὐτὴ τῆ στιγμῇ ἐπάνω στὸ χαζο-Χούπ, ὁ ὁποῖος οὔτε τὸ φαντάζεται! Ἐκείνου τὸ μυαλὸ του οὔτε κἀν μπορεῖ νὰ φανταστῇ τέτοια πράγματα καὶ γυρίζει ἀλλοῦ. Ξαφνικὰ, λοιπόν, δίνει μιὰ μὲ τὴν παλάμη του καὶ χτυπᾷ τὸ κούτελό του.

— Τὶ χαζὸς πού εἶμαι!, ξεφωνίζει. Δὲν ἔχει τίποτα ἢ φουκαριάρια ἢ τηλεόρασις πού τὴν κατηγορήσα! Ἀπλοῦστα τα αὐτὸς ὁ κουτεντὲς ὁ Κάλ δὲν πῆρε μαζί του καὶ τὴν κεραία!

Ξῆνει τὸ πηγούνι του εὐχασημένους καὶ συνεχίζει:

— Ψίτ! Ὁμορφόπαιδα!

Βλέπει τέσσερις πελώριους ἀγριανθρώπους τῆς φυλῆς Χόνγκο νὰ προχωροῦν ἀπειλητικὸ καταπάνω του.

Οἱ τέσσερις μεγαλόσωμοι Χόνγκο πετοῦν τὰ κοντάρια τοὺς τρομαγμένοι.

Ὅποιος ἀπὸ σὰς δὲν εἶναι ἀληθινὸ ἀγαλμα, νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του!

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀγρίους σηκώνεται ξαφνικὰ ὀρθίος καὶ ξαναπέφτει ἀμέσως στὰ γόνατα ἀγκαλιάζοντας τὰ πόδια τοῦ Χούπ.

— ὦ. Παντοδύναμη πυγμαίε!, ξεφωνίζει μὲ τρόμο. Σὲ παρακαλοῦμε μὴ μᾶς σκοτώσῃς! Μὴ στείλῃς τίς ψυχές μας στὸν κάμπο τῶν αἰώνων βασάνων..

Οἱ ματάρες τοῦ Χούπ γουρλώνουν ὀλοστρόγγυλες.

— Ἄμὸν καρραμπόλα, μαορή Μανταλένα!, λέει στὸ παρδαλὸ πουλὶ, πού ἔχει ἔρθει καὶ κάθεται στὸν ἄμο του. Φαίνεται θάχουν ξεφύγει ἀπὸ τὸ τρελλοκομεῖο τοῦ Γκόθ καὶ πρέπει νὰ τοὺς γυρίσουμε πίσω!

—“Οχι, Παντοδύναμε! Λυπήσου μας!, ξεφωνίζουν σταπρακτικά και οι τέσσερις πολεμιστές μαζί. ‘Ο Γκόθ θα μ’ας χαίριση τόν άργό θάνατο άν μ’ας ξαναστείλεις σ’ αὐτόν!

—Θά σ’ας τόν χαίριση; “Ε; Καλά! Μήν τόν παίρνετε έσεις!, μουρμουρίζει ό χαζοΧούπ άπορημένος.

— Μή μ’ας στείλεις σ’ αὐτόν!, ίκετεύει τρέμοντας σύγκορμος ό άγριος. Θά σέ ύπηρετήσουμε πιστα άν μ’ας άφήσης νά μείνουμε μαζί σου! Και τή ζωή μας θα δώσουμε εύχαρίστως για σένα, άν μ’ας ύποσχεθής νά οδηγήσης τις ψυχές μας στην Κοιλάδα τής Δευτερής Ζωής!

— “Εχετε λοξάρα σύννεφα!, λέει διασκεδάζοντας άφάνισατα ό Χούπ. Για νά πώ τήν άλήθεια όμως έμένα τι με νοιάζει; Είπατε θα με ύπηρετήσετε πιστά;

Πέφτουν στα γόνατα κι’ άκουμπάνε τά κεφάλια τους στη γή.

‘Ο Χούπ κρυφοκουττάζει νά δή τί γίνεται.

— “Ω, ναι, Παντοδύναμε!

— Ξέρετε, δέν θέλω ζαβολιές, έτσι; Στην πρώτη κουτσουκέλα θ’ άγριέψω! Κι’ άμα άγριέψω θ’ άφήσω τις ψυχές σας νά πάνε στον κάμπο που λέγοιμε στην άρχή!

Μαύρος τράμος ζωγραφίζε ται στα μάτια τών άραπαδών και ό Χούπ σκάει στα γέλια.

— “Ω, Παντοδύναμε! Έσύ μπορείς νά διαβάσης τή σκέψι μας όποια ώρα θέλεις! Πώς μπορούμε νά σέ προδώσουμε;

— Είναι κι’ αυτό! Τόχα ξεχάσει!, τσιρίζει ό Χούπ μη μπορώντας νά συγκρατήσει τό κέφι του και βαστώντας τήν κοιλιά του άπό τά πολλά γέλια. “Ε, ρε τρέλλα! Νά φάν κι’ οί κότες! Λοιπόν: ‘Ορκιζόσατε πώς θα είσαστε πιστοί μέχρι θανάτου;

— Τ’ όρκιζάμαστε!

—Νὰ πεθάνη ἡ μάνα σας
ἀν λέτε φέματα;

— Νὰ πεθάνη!

—Γιάει ἡ φουκαριάρα!, λέει ὁ Χούπ μὲ λύπη. Ἄντε λοιπὸν, ξεκινῶμε, παιδιά! Ἄπὸ ἐκεῖ θὰ πάμε, πού εἶναι τὰ βράχια... Θέλω νὰ βρῶ κάποιον φίλο μου... Θὰ τὸν κάνω ἐγὼ νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν σαιστιμάρια του... Ὅσο πιὰ γιὰ τὶς Χούλες μου! Θεοῦλη μου! Τέσσερις μαντράχαλοι θὰ τῆς κουβαλᾶνε νὰ τρῶη κι' ἐγὼ θὰ κάθομαι σὰν πασᾶς δίπλα της καὶ θὰ κοιμῶμαι. Καὶ πού καὶ πού θὰ μοῦ ρίψη καὶ τὴ σφαλιάρα μου! Κάπως ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ὁ Παράδεισος! Ζήτηω ἡ τρέλλα!...

Καὶ μ' αὐτὸν τὸν θριαμβευτικὸ μόνολογο, μπαίνει ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγῆματος τῶν πολεμιστῶν του καὶ τραβᾶει ἀνάμεσα στὰ βράχια πού εἶχε δῆ νὰ χάνωνται ὁ Κάλ μὲ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα, κρατώντας πάντα στὰ χέρια του καὶ τὴν ἠηλέρασι.

Ἡ Μανταλένα τὸν ἀκούλου θεὶ κρῶζοντας κωμικὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΓΚΟΘ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ παιδί τῆς ζούγκλας, ὁ Κάλ τρέχει μαζὶ μὲ τὴ Χούλα νὰ προλάβη τὴ Μπέλλα. Γρήγορα ἄμως ἀντιλαμβάνεται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐλάχιστὴ ὥρα πού καθεστέρησε νὰ ριχθῆ ἀπὸ πίσω της εἶναι μοιραία.

Τὰ ὄρθια ἐκεῖνα βράχια

πού εἶναι σκορπισμένα σ' ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ ὄροσπέδιο, ἀποτελοῦν ἕνα ἀπέραντο λαβύρινθο πού ἔχει χιλιάδες μικροὺς δρόμους πού εἶναι ὅλοι τοὺς ὅμοιοι καὶ δὲν ξέρεις ποῦ ὄν ἀπ' αὐτοὺς νὰ πάρης.

Ὅταν ὁ Κάλ καταλαβαίνει ὅτι ἔχει χαθῆ ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν ἀπίστευτο λαβύρινθο τῶν κατακορύφων βράχων, σκέπτεται ὅτι εἶναι καλύτερα νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν Χούπ. Ἡ σκέψι του πηγαίνει στὴν ἀστεία καρσκάξια τοῦ φίλου του. Ἐκεῖνη μπορεῖ νὰ πετάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὰ βράχια καὶ ἀπὸ ψηλά νὰ διακρίνη σέπτειδον ἀπὸ τὶς μυριάδες τῶν δρόμων θρίσκεται ἡ Μπέλλα.

Μὰ γρήγορα καὶ μὲ καινούργια ἀγωνία τὸ γιγαντώσωμο ἀγῆρι καταλαβαίνει ὅτι οὔτε πίσω δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ πιὰ, ἄπως ἀκριβῶς δὲν μπορεῖ νὰ πάη καὶ μπροστὰ. Στέκεται τότε καὶ κυττάζει τὴ νέγρα μὲ ἀπελπισία.

— Χούλα, τῆς λέει ἀνήσυχτα, μοῦ φαίνεται πὼς χαθῆκαμε!

Ἡ μαύρη ὑπηρέτρια τῆς Μπέλλας πού τόση ὥρα τὴ γύριζαν καὶ δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ, γουρλώνει τώρα τὰ χάντρινα μάτια της μὲ ἀπορία.

— Χαθῆκαμε; μουρμουρίζει σαιστισιμένα. Μὲ τὸ μπαρδὸν κιόλας, ἀφέντῃ Κάλ, ἀλλὰ οὔτε βλέπω οὔτε ἀκούω νὰ μᾶς κυνηγᾶ κανεὶς!

— Δὲν κατ'άλαδες... Δὲν ἔν

νωώ ότι χαθήκαμε γιατί μās κυμηγάνε, αλλά δεν μπορούμε να βγούμε μέσα από τὰ φοβερά βράχια που μπλέξαμε! "Όλοι οί δράμοι είναι ἴδιοι. Γυρνάμε καί ξαναγυρνάμε στο ἴδιο μέρος χωρίς ἀποτέλεσμα..

—Καί ἀφοῦ ὅλοι οί δράμοι είναι ἴδιοι, ρωτάει ἡ Χούλα, πού τὸ ξέρεις, ἀφέντη Κάλ, ὅτι στεκόμαστε συνεχῶς στο ἴδιο μέρος; Μπορεῖ καί νὰ προχωροῦμε...

—Ναί, ἀλλά ἡ Μπέλλα; Θά είναι ἀσφαλῶς χαμένη μέ σα σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο σύμπλεγμα ἀπὸ βράχους... Πῶς θὰ τὴν ἀνακαλύψουμε καί πῶς θὰ τὴν ξετρυπώσουμε ἀπὸ δῶ μέσα;

— Πρέπει νὰ ἱπροχωρήσουμε!, λέει ἡ Χούλα. Θά προχωράμε ὅσο βαιστάνε τὰ πόδια μας, ἀφέντη Κάλ. Πρέπει νὰ βροῦμε τὴν κυρία μου.

—"Ω.. παντοδύναμη Πυγμαίε!

— Ναί! Πρέπει!, λέει καί τὸ ἀγόρι στενοχωρημένο. "Ἄς προχωρήσουμε λοιπὸν ὅπως λές καί ὁ Θεὸς βοηθός...

Ξεκινοῦν καί βαδίζουν με μεγάλη ταχύτητα, σχεδὸν τρέχοντας. Ὁ Κάλ προσπαθεῖ παρ' ὅλα τὰ στριψίματα πού κάνουν συνεχῶς νὰ κρατᾷ καί ποιὸν προσανατολισμό. Περνάει ἔτσι λίγη ὥρα καί ξαφνικά τὰ μάτια του λάμπουν καί στέκει μπροστὰ σ' ἕνα παράξενο σημάδι πού εἶναι σκαλισμένο στὴ γωνιά τοῦ βράχου.

— Εἶδα καί ἄλλα δυὸ τέτοια σημάδια ὡς τώρα, χωρίς νὰ δώσω σημασία!: φωνάζει θρησβευτικά. Κι' ὅμως! Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω! Ἄσφαλῶς οί λαοί πού κατοικοῦσαν ἐδῶ, ἴσως καί οί ἴδιοι σὶ Χόνγκο, θὰ πρέπει νὰ περνοῦν τακτικά ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος. Δὲν μποροῦν λοιπὸν νὰ περνοῦν κάθε φορὰ με τὴ μὴ μὴ τους μόνο. Θάχουν σημαδεῖ μ' αὐτὰ τὰ σημάδια γιὰ νὰ τὸν βρίσκουν. Ἄς τὰ ἀκολουθήσουμε!...

Πραγματικά, ὁ Κάλ ἔχει δίκιο. Μόλις μπαίνουν στο ἐπίπεδο δρομάκι πού σχηματίζεται ἀπὸ δυὸ ὄρθια βράχια, βλέπει ἕνα ἄλλο σημαδάκι ὅπως τὸ προηγούμενο, σκαλισμένο ἐπάνω στὴν πέτρα. Παρακάτω συναντοῦν μιὰ διασταύρωσι πού ἀνοίγονται τέσσερις δρόμοι ἀνάμεσα στοὺς βράχους. Μὰ μόνο στὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς τέσσερις ὑπάρχει τὸ σημάδι πού θέλει τὸ λευκοφραϊδί τῆς ζούγκλας.

Δὲν ὑπάρχει πιά καιμιὰ

ἀμφιβολία ὅτι ἀκολουθοῦν τὸν σωστό δρόμο καὶ τὸ μόνο πού δὲν εἶναι βέβαιο εἶναι πῶς θὰ βροῦν τὴ Μπέλλα ὅταν βγοῦν μῆσα ἀπὸ τὸ βραχώδες χάος. Πάντως βαδίζουν πιά στὰ σίνουρα ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὰ σημάδια καὶ ἡ πορεία τους εἶναι γρήγορη.

Ὡστόσο περνοῦν ἀκόμα τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες περπατώντας βιαστικά — σχεδὸν τρέχοντας. Ἡ καμμένη ἡ Χούλα μὲ ὄλο τὸν ὄγκο της ὑποφέρει ἀφάνταστα. Ἔχει μουσκέμει ὀλόκληρη ἀπὸ τὸν ἰδρώτα καὶ ἔχει λαχανιάσει σὰν σκυλί. Ἄν ἦταν ὁ Κάλ μόνος του δὲν θὰ χροιαζόταν οὔτε μισή ὥρα γιὰ νὰ περάσει τὸ λαβύρινθο.

Τέλος, τὰ ἱβράχια τελειώνουν καὶ τὸ ἀγόρι κι' ἡ νέγρα ἰθαίνουιν στὴν ἄλλη ἄκρη τους. Ἄντ' ὅμως ν' ἀνασάνουν βαθεῖα πού βοῖσκονται ἐπιτέλους σὲ ἐλεύθερο χάος, τοὺς κόβεται ἡ ἀνάσα καὶ τὰ μῖατια καὶ τῶν δύο τους γουρλώνουν ἀπὸ τὸν θαυμάσιο.

Μπροστά τους τὸ ἔδαφος σχηματίζει μιὰ πλαγιά καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πλαγιά αὐτὴ ἀπλώνεται μιὰ ἀπέροστη κατάφυτη κοιλάδα, γευῖπη του λούδια μὲ ἑκατομμύρια χρώματα καὶ τρεχοῦμενα νερά.

Ὁ Κάλ, μὲ μόλις περνᾷ ἡ πωότη του ἐκπληξίς φέρνει τὰ χέρια στὸ στόμα σὰν χωνὶ καὶ φωνάζει πολλὰς φορὲς μὲ ὄλη του τὴ δυναμὶ τὸ ὄνομα τῆς Μπέλλας. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸν δοκίμαζει καὶ ἡ Χούλα

— Εἶδα κι' ἄλλα δυὸ τέτοια σημάδια, ὡς τώρα!, λέει ὁ Κάλ. Ἄς τ' ἀκολουθήσωμε.

μὲ τὴ στρίγγλικη φωνή της πού μπορεῖ νὰ ἀκουστῇ ὀλόκληρα μίλια μακρού. Μὰ δὲν παίρνουν καιμμιὰ ἀπάντησι. Οὔτε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ λαβύρινθου, οὔτε ἀπὸ κείνο τῆς κοιλάδος.

— Χάθηκε!, λέει σιγὰ, πένθιμα ὁ Κάλ. Ζήτημα εἶναι ἂν θὰ τὴν ξεαναβροῦμε ποτὲ πιά!

Ἡ Χούλα ἀρχίζει νὰ μωροκλαίη. Τόσο ἀπαρηγόρητη εἶναι, πού δὲν προσέχει ὅτι καθορίζει τὴ μύτη της στὴν περιφήμη δαντελλένια ποδίτσα της πού τὴν ἔχει μὴ δρέξη καὶ μὴ στάξη...

— Ἐλα!, τῆς λέει ἀποφασιστικά τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Ἄς πάμε στὴν κοιλάδα νὰ ψάξωμε κι' ἐκεῖ. Δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε καιμμιὰ πιθανότητα ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι...

Με θαιρειά καρδιά προχωρούν πρὸς τὴν ἐξαισίαν αὐτὴ κοιλιάδα πού ἄλλη ὥρα θὰ γέμιζε τὴν ψυχὴ τους ἀγαλλίασι καὶ εὐτυχία καὶ μόνο νὰ τὴν βλέπουν. Μὰ τώρα τὰ μάτια καὶ τῶν δυὸ τους εἶναι μόνο γιὰ τὴ Μπέλλα καὶ ὅσο δὲν τὴν βλέπουν δὲν μποροῦν τίποτα νὰ χαροῦν.

Φθάνουν στὴν κοιλιάδα καὶ χώνονται κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα Χιλιάδες μεθυστικὰ ἀρώματα τοὺς τριγυρίζουν μὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ τους δὲν τὰ καταλαβαίνει. Ψάχνουν μὲ τίς ὄσρες, ὥσπου ἡ καμημένη ἡ Χούλα δὲν μπορεῖ πιά νὰ σταθῆ τίανω στὰ πόδια της καὶ σωρίζεται κάτω σὺν ἀψυχο κου φάρι. Ὁ Κάλ ἀναγκάζεται νὰ σταθῆ κι' αὐτὸς.

— Μὲ τὸ μπαρδὸν κιάλας, τοῦ λέει ἡ νέγρα πένθιμα. Ἄν θέλης, ἀφέτη Κάλ, συνέχισε μόνος σου τὸ ψάξιμο κι' ἔλα νὰ μοῦ πῆς ἂν βρῆκες τὴν καμημένη τὴν μίς Μπέλλα.

— Ὅχι, λέει ὁ Κάλ. Χάσασαμ τὴ Μπέλλα καὶ τὸν κακομοῖρη τὸν Χούπ πού δὲν ξέρω τί θὰ ἀπογίνη μόνος του σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά. Ἄς μὴ χωρίσουμε καὶ οἱ δυὸ μας.

— Ἀχ!, κλαψουρίζει ἡ Χούλα ἀπαρηγόρητη στὴ σκὲ ψι τοῦ νεαροῦ πυγμαίου. Ὁ καμημένος ὁ Χουπάκος μου! Καὶ τί δὲν θὰ μοῦ κουβαλοῦσε τώρα νὰ φάω, πού δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν πείνα! Ἐκεῖνος θάφερνε συνεχῶς μπαπάνες, καρύδες χουρ

μάδες κι' ὅ,τι ἄλλο θάζει ὁ νοῦς σου κι' ἐγὼ θὰ καθόμουν ἐδῶ δὰ καὶ θὰ τὰ περιδρόμιαζα — μὲ τὸ μπαρδὸν κιάλας! Μὰ τώρα πάει!... Πάει κι' ὁ Χούπ, πάει κι' ἡ δυστυχισμένη ἡ μίς Μπέλλα! Χί, χί, χί!

Καὶ ἡ νέγρα τὸ ρίχνει στὸ κλάμα.

— Μὴν κλαῖς, τῆς λέει ὁ Κάλ. Θὰ κυττάξω νὰ σοῦ βρῶ ἐγὼ κάτι νὰ σοῦ φέρω νὰ φᾶς. Ἐγὼ δὲν ἔχω καιμιὰ δρεξὶ νὰ βάλω τίποτα στὸ στόμα μου, μὰ ἐσύ πρέπει νὰ φᾶς καλά νὰ βρῆς τίς δυνάμεις σου, νὰ μπορέσης νὰ συνεχίσῃς τὸν δρόμο...

Κι' ὁ Κάλ σηκώνεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πάη νὰ κόψῃ φρούτα. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κάνη οὔτε ἓνα βῆμα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούεται μιά ἄγρια κραυγὴ τοῦ μοιάζει οὐρλιαχτὸ θηρίου, ἀλλὰ ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ τρομεροῦ μάγου Γκόβ! Τὴν κραυγὴ αὐτὴ τὴν ἀκολουθεῖ μιά τρομακτικὴ φασαρία ἀπὸ δεκάδες ἄλλες ἄγριες φωνές μίσους καὶ ἐκδικήσεως καὶ ἀμέσως ἐπάνω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων πού τοὺς σκεπιάζουν, ξεπηδοῦν σὰν πραγματικοὶ διάβολοι οἱ πολεμιστὲς Χόνγκο τοῦ ἀπαίσιου μάγου.

Ὁ Κάλ δὲν προλαβαίνει νὰ ἀμυνθῆ. Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἐλάμαυρα χέρια τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ παντοῦ καὶ χοντρά σκοινιά ἀπὸ φυτὰς ἴνες ἀρχίζουν νὰ τυλίγουν τὸ κορμὶ του ὅσο γιὰ τὴ δύσμοιρη τὴ Χούλα, αὐτὴ καὶ νὰ τοὺς ἔ-

βλεπε να τρέχουν από μακριά έναντιόν της, δεν θά είχε το κουράγιο να σηκωθεί από τη θέση της για να τὸ βάλη στα πόδια.

Μέσα σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ὁ Κάλ καὶ ἡ Νέγρα εἶναι αἰχμαλῶτοι τοῦ σατανικοῦ μάγου. Καί, τότε, μέσα ἀπὸ τὶς φυλλωσιές, παρουσιάζεται καὶ ἡ πεντάμορφη Μπέλλα. Οἱ κινήσεις της εἶναι ἀκόμη καὶ τώρα σπασμωδικές σὰν ρομπότ. Τὰ μάτια της ἀσπράφτουν ἀπὸ μῖσος καθὼς κυττάζει τὸν Κάλ καὶ τὴ Χούλα. Σηκώνει τὸ χέρι της μὲ μιὰ ἐπίσημη κίνηση καὶ δείχνει τοὺς δυὸ αἰχμαλῶτους.

— Πρέπει νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ χέρι μου, μεγάλε Γκόθ, μουρμουρίζει μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη ἀπὸ τὸ μῖσος. Γιατὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ θέλησαν νὰ μὲ πάρουν ἀπὸ κοντά σου!

Ὁ μάγος γελά σὰν πραγματικὸς δαίμονας καὶ στὰ μάτια του καθρεφτίζεται ὁ θάνατος.

— Ἐννοια σου, ὦραία κόρη!, φωνάζει ἄγρια. Θὰ πάρης τὴν ἐκδίκησιν πού πρέπει. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα μαχαίρι πού θὰ τὸ βυθίσῃς στὴν καρδιά τῶν αἰχμαλῶτων μας!... Μὰ ὄχι ἀκόμα... Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὦρα... Πρῶτα πρέπει νὰ βασανιστοῦν γιατί τόλμησαν νὰ τὰ βάλουν μαζί μου! Πρέπει νὰ μετανοιώσουν χίλιες φορές γιὰ ὅ,τι ἔκαναν πρὶν πεθάνουν!...

Ὁ Κάλ καὶ ἡ Χούλα κυττάζουν μὲ φρίκη αὐτὸ τὸ φάντασμα πού εἶναι ἡ Μπέλλα.

Τὰ μάτια της εἶναι σατανικά σὰν τοῦ Γκόθ, καὶ τὸ παιδί τῆς ζούγκλας καταλαβαίνει μὲ φρίκη ὅτι εἶναι ὑπνωτισμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέρας.

Στὸ μεταξύ ὁ μάγος ζυγώνει ἀπὸ πάνω του καὶ μουρμουρίζει ἄγρια μέσα στ' αὐτὸ του γιατί δὲν θέλει νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ πολυμιστὲς του:

— Λευκὸ σκυλί, πές μου πού ἔχεις τὴ μαγικὴ σφαῖρα μου καὶ θὰ σοῦ χαρίσω τὸν γρήγορο θάνατο! Ἔχεις τὴν ὑπόσχεσί μου!

— Εἶμαι σίγουρος, ὅτι δὲ θὰ κρατοῦσες τὸ λόγο σου, Γκόθ!, λέει ὁ Κάλ μὲ θάρρος. Μὰ ὅπως καὶ νᾶχη τὸ πράγμα, τὴ μαγικὴ σου σφαῖρα δὲν τὴν ἔχω πιά! Μοῦ ἔπιεσε στὰ βράχια κι' ἔγινε καμμάτια!

Ἐνα σπαρακτικὸ οὐρλιαχτὸ σὰν θηρίου πού τοῦ μπήγουν μαχαίρι στὴν καρδιά, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ τερατώδους μάγου. Λευκοὶ ἀφροὶ λύσσας ξεπηδᾶνε ἀπὸ τὸ στόμα του. Σφίγγει τὶς γροθιές του μὲ μανία καὶ τὰ μακριὰ σὰν τοῦ γερακιοῦ νύχια του μπήγονται στὶς σόστες του ξεσχιζοντάς τες.

— Πνεύματα τῆς Νύχτας καὶ τοῦ Ὀλέθρου!, στριγγιλίζει μὲ τὴ στριγγιὰ σατανικὴ φωνή του. Ἄγρια Στοιχεῖα τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως! Ἀστροπαλέκια κι' ἀνεμοζόλες! Δηλητηριασμένα ἐρπετὰ καὶ μαύρα σαρκοβόρα κοράκια! Ὅλοι ἐσεῖς, πιστοὶ μου φίλοι καὶ σύμμαχοι! Ἐλάτε νὰ παρακολουθήσετε τὴν

έκδικησι του Γκόθ στον πιο θανασιμίο έχθρό του!...

Γιμρίζει με μανία στους πολεμιστές του που παρακολουθούν με τρόμο την άσυγκρατητή άργή του και ούρλα:άζει ξέφρενα:

— Κουνηθήτε, σκύλοι!,
Καρφώστε πασσάλους στη γή και δέστε επάνω τους τους αιχμαλώτους μου!

Οί Χόνγκο τρέμοντας από τον φόβο τους τρέχουν να εκτελέσουν τη διαταγή του φοβερού κυρίου τους....

...ΚΑΙ ΧΟΥΠ, Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

ΠΩΣ ΟΜΩΣ βρέθηκαν σ' εκείνο το μέρος ο καταχθόνιος Γκόθ με τους πολεμιστές του; Και πώς βρέθηκε μαζί του και η πεντάμορφη Μπέλλα;

Απλούστατα ο σατανικός μάγος επ' κεφαλής μιάς από τις ομάδες που είχε βάλει να ψάξουν γὰ τους δραπετές, έφθασε επάνω στίς κορυφές των βουνών που τριγύριζαν το όραπέδιο μέσα στο οποίο βρισκόταν η πόλις των Χόνγκο. Έκει ανακάλυψε τὰ ίχνη των τεσσάρων ηρώων αυτής της ιστορίας στο σημείο που είχαν σταθή για να συνφέρουν τη Μπέλλα. Δεν βρήκε όμως κανέναν κι' έτσι ακολουθώντας τ' άχνάρια τους τὰ είδε να κατευθύνονται προς το λαβύρινθο των βράχων. Οταν μπήκε κι' αυτός με τους πολεμιστές του εκεί μέσα, δέμπαραύσε πιά να παρακολουθήση ίχνη γιατί τὸ έδαφος ή-

ταν ὄλο βράχος και δέν έμενε κανένα αποτύπωμα. Μά ὁ Γκόθ γνώριζε πολύ καλά τὸ δρόμο μέσα από τὸ λαβύρινθο, γιατί αὐτὸς εἶχε κάνει τὰ σημάδια στὰ βράχια για νὰ μπαρή νὰ πηγαισέρχεται ὁποτε ἤθελε με εὐκολία. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ περάση ἀπέναντι και φθάνοντας ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς κοιλάδος νὰ περιμένῃ τοὺς έχθρούς του.

Τὴν ὥρα που ὁ σατανικός Γκόθ βρισκόταν μέσα στὸ λαβύρινθο, ἦταν ἐτίσης ἐκεῖ μέσα και ἄλλοι οἱ ἄλλοι γνωστοίμας.

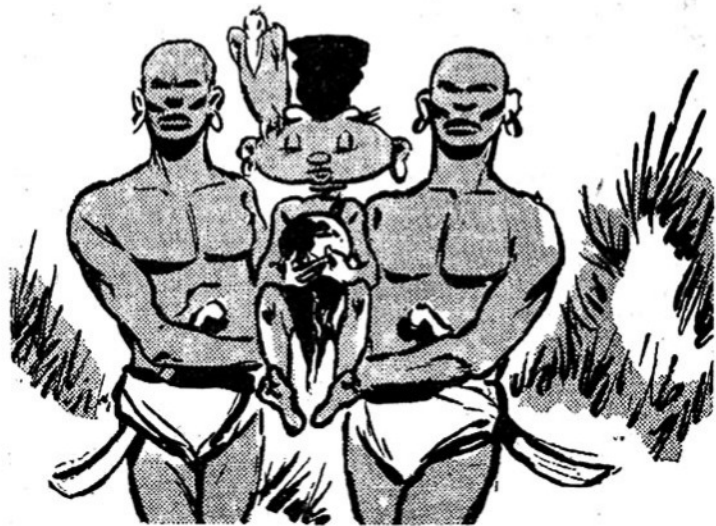
Ὁ Κάλ με τὴ Χούλα περιπλανῶταν ἀνάμεσα στὰ βράχια χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνακαλύψει ἀκόμα τὸ σωστὸ δρόμο και γι' αὐτὸ δέν συναντήθηκαν με τὸν φοβερὸ έχθρό τους Ἡ μόνη που βρέθηκε στὸ δρόμο τῶν Χόνγκο και τοῦ Γκόθ ἦταν ἡ Μπέλλα. Μόλις εἶδε τὸν ἀπαίσιο μάγο ἔτρεξε νὰ πέσει στὴν ἀγκαλιά του! "Εἶσε: ὁ σατανικός Γκόθ τὴν πήρε μαζί του και φτάνοντας στὴν εὐφάρη κοιλάδα, στρατοπέδωσε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ὅπου και ἔστησε τὴν ἐνέδρα στὸν Κάλ και στὴ Χούλα..

Μά ὁ Χούπ, ὁ πυγμαῖος, που βρισκόταν τὴν ὥρα που ὁ τερατάμορφος Γκόθ περνοῦσε τὸν λαβύρινθο;

Ὁ Χούπ λοιπὸν, βρισκόταν κι' ἐκεῖνος μέσα ἀκριβῶς στὸν ἴδιο λαβύρινθο τῶν βράχων! Εἶχε μπῆ ἐπικεφαλῆς τῶν τεσσάρων Χόνγκο δούλων του, με τὴν καρακάξα τῆ Μωτα-

λένα στάν ὠμο, τῆ φοβερῆ κρυστάλλινη σφαίρα στὸ χέρι καὶ τὸν θρίαμβο στὸ πρόσωπο. Στὴν ἀρχὴ τὸ γλένταγε κιόλας σιγοτραγουδώντας μὲ τὴν παράπονη φωνή του. Τραβούσε μπροστὰ στρίβοντας τὸν πρῶτο δρόμο πού ἀνοίγονταν τὴν κάθε φορὰ στὸ διάβα του καὶ ὅταν βρισκόταν σὲ διασταύρωσι δυὸ ἢ περισσοτέρων στενῶν, τραβούσε μὲς τὰ ὅλα θριαμβευτικὰ χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τιποτα καὶ κρατούσε καὶ πόζα γιὰ νὰ κἀνὴ τὸ κομμάτι του στοὺς συνοδοὺς του. Ἄν τοὺς ρωτοῦσε βέβαια θὰ τοῦ ἔλεγαν τὸν σωστὸ δρόμο πού οἱ Χόν

γκο τὸν γινώριζαν. Μὰ οὔτε στιγμὴ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ χαζοῦ πυγμαίου ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ τριγυρίζῃ ἀσκοπα στὸ ἴδιο μέρος τόσες ὥρες. Οἱ τέσσερις πολεμιστὲς πάλι ἔβλεπαν ὅτι βάδιζαν στὰ τυφλὰ ἀλλὰ δὲν τολμούσαν νὰ ποῦν λέξι στὸν ...παντοδύναμο ἀρχηγό τους! Ἦταν ἱκανοὶ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν στὶς βόλτες του χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι, μέχρι πού νάβγαίνε ἡ ψυχὴ τους ἀπὸ τὴν κόυρασι καὶ τὴν πείνα, ἀφοῦ ἦταν ἐξασφαλισμένο ὅτι θὰ πῆ γαιναν στήμ... Κοιλιάδα τῆς Δεύτερης Ζωῆς, δηλαδὴ στὸν Παράδεισο τῶν ἀγρίων.

— Μακρὰ ἀπ' τὶς λακκούβες νὰ μὴν τραντάζομαι γιὰτὶ μὲ πιάνει ἡ ζάλη!, λέει ὁ Χούπ αὐστηρά.

Δίπλα στον φοβερό Γκόθ κάθεται η ύπνωτισμένη Μπέλλα.

Καμμιά φορά όμως, ο Χούπ αρκετή ώρα μετά που ο Γκόθ με τους πολεμιστές του είχε παράσει: ανάμεσα από το λα βύρνηθο, βαρέθηκε αυτό το διολί.

* * *

Κοντοστέκεται και κυττάζει αυστηρά τους τέσσερις άγριανθρώπους, που στο βλέμμα του αυτό αρχίζουν να τρέμουν από τη λαχτάρα.

— "Εί! Τρελλοκαμείο!, τους φωνάζει άγέρωχα. Τραβάει μακριά ή βαλίτσα — αν επιτρέπεται κιόλας;

— Παντοδύναμη πυγμαίε! μουρμουρίζει δειλά, ο ένας από αυτούς. Πές μας ό,τι θές κι' έμεις θα το κάνωμε άμέ-

σως!....

— Είσαι τσίφτης, αδερφέ μου, του λέει ο Χούπ χασκογε λάντας. Κι' εγώ είμαι... παντοδύναμος... θλάκας που δέν το σκέφθηκα τόση ώρα! Θέλω να με πάρετε στα χέρια σας και να με θγάλετε από τούτη την ξεραίλα! Ψοφάω για μια τοποθεσία κάπως πιο άνοιχτόκαρδη, με λίγη χλόη και νερό καθαρό που να πίνεται!

— 'Η έπιθυμία σου θα εκτελεσθή, παντοδύναμη! Θα σε οδηγήσουμε σε μια όνειρε μένη κοιλάδα που τα νερά κελαρύνουν αδιάκοπα και που άνθούν ολόκληρες θάλασσες από μεθυστικά, πολύχρωμα

λουλούδια...

— Για κύττα που τον έπιασε ο ρωμάντισμός το βλάχο! μουρμουρίζει έκστατικός ο Χούπ. Δεν μου λές... μικρέ, φρούτα έχει σ' αυτό το μέρος που μου λές;

— Όλων των δέντρων τα κλαδιά γέρνουν άβάσταχτα κάτω από το βάρος τους, παν τοδύναμε! Φρούτα όλων των λογίων, λαχταριστά, γλυκά σαν το μέλι!

— Μωρέ ευφράδεια! θαυμάζει και πάλι ο χαζο - πυγμαίος. Έσθ μορφονιέ μου, έπρεπε ν' ανοίξης μανάβικο! Και πρέπει να βρω και τις Χούλες μου να τις πάρω σ' αυτό τον γαργαλιστικό τόπο! Και τότε θα δής δουλειές με φούντες που θάχετε, τσαχπινίδες! Εμπρός! Αρπάχτε με στα χέρια και τρεχαλάτε καλά! Και μακριά από τις λακκούβες να μην τραντάζωμαι γιατί με πιάνει ζάλη!

Στή στιγμή ή διασπαγή του έκτελείται. Δυό από τους άγριους Χόνγκο κάνουν τα χέρια τους σκαμνάκι και τον καθίζουν επάνω. Έπειτα αρχίζουν να τρέχουν σαν καθαρόαιμα άλογα. Η παρδαλή καρσκάξα κάθεται πάντα στον ώμο του τρελλό - πυγμαίου και χαιρέται κι' αυτή το μοναδικό σέ πολυτέλεια ταξιδι.

— Είδες, μωρή Μανταλένα, τί σπουδαίο άφεντικό που έχεις; τής λέει ο Χούπ καιμαρωτά. Κρίμα που ή... τηλεόρασι δεν δουλεύει με μπατα-

ρία, να βλέπουμε και κανένα χορευτικό! Ψοφάω για κάτι τέτοια!

Περνούν δυό ώρες στις όποιες ο Χούπ είναι άπόλυτα εύτυχής και με το δίκιο του. Τέλος πάντων ο λαθύρινθος των βράχων τελειώνει και βρίσκονται μπροστά σ' εκείνη την ύπεροχη κοιλάδα. Ο πυγμαίος γουρλώνει τις ματάρες του και πηδάει κάτω από τα χέρια των συνοδών του.

— Μωρέ κύττα πράμα! λέει δυνατά ένθουσιασμένος.

Παίρνει φάρα και τραβάει μια δυό βαθειές ανάσες.

— Ός εδώ πάνω φτάνει το μπουρδικό!, μονολογεί. Λοιπόν, λεβέντες, τώρα θέλω να με πάτε σ' ένα ποταμάκι να ξαπλώσω στην όχθη του και να πιώ νερό!

Ο τυχερός Χούπ μ' αυτά τα λόγια σώζει χωρίς να το ξέρη τη ζωή του, γιατί για να τον οδηγήσουν στο ποτάμι οι Χόνγκο, παίρνουν άναγκαστικά άλλον δρόμο από εκείνον που είχαν πάρει ο Καλ με τη Χούλα.

Δεν άργούν να φτάσουν στο μέρος που θέλει ο καιμικός πυγμαίος. Το ποτάμι είναι πρσγματικό όνειρο καθώς κελαρύζει ανάμεσα σε δυό άνθοστάλιστες όχθες. Κι' όπως και το μεσημέρι έχει πιά περάσει από άρκετη ώρα, έχει μια δροσιά άπολαυστική ύστερα από την κάψα τόσες ώρες κάτω από τον τροπικό ήλιο.

Ο Χούπ βγάζει με προσοχή την καπελλαδούρα και τα

μανικέτια του, τ' αφήνει στη γλόη κι' ύστερα πέφτει με τη μούρη στο νερό και πίνει μέχρι σκοτισμού. Σηκώνεται, πλαταγοίξει τη γλώσσα του εύχαριστημένος και κυττάζει τους Χόνγκο που θέλουν να πιούν νερό, αλλά δεν τολμούν να τὸ κάνουν χωρὶς τὴν ἀδεία του. Παραδόξως λοιπόν, και παρὰ τὴ συνήθειά του, τὸ μὴ ἀλὸ τοῦ χαζοῦ πυγμαίου δουλεύει και καταλαβαίνει τὴν ἐπιθυμία τῶν ἀγρίων.

— "Αντε! Πιέστε, μουφλού ζήδες! τὸς λέει γενναϊόδωρα. Γιά νὰ ξέρετε πῶς, ὅταν μ' εύχαριστήτε, θὰ τὰ πηγαίνουμε καλά! Πιέστε, φουσκώστε, σκάστε, λίγο με μέλλει!

Κι' ἐνῶ οἱ μαῦροι πέφτουν κι' αὐτοὶ με τὰ μούτρα στο ποτάμι, ἐκεῖνος ξαναφοράει με μεγάλη ἐπισημότητα τὰ μανικέτια και τὸ καπέλλο του κυττάζει τοὺς ἀγριανθρώπους που πίνουιν ἀχόρταγα τὸ νερό και φωνάζει σκάζοντας στὰ γέλια:

— Βιρὲ ἀθεόφοδοι! Δὲν εἴπαμε ν' ἀδειάζετε και τὸ ποτάμι! Τὶ θὰ κάνουν ὕστερα τὰ μάρια!

Στὴ στιγμή οἱ Χόνγκο πετάγονται ἔξω ἀπὸ τὸ νερό και τὸν κυττάζουν ὅπως τὰ σκυλιά κυττάζουν τὸ ἀφεντικό τους.

Ὁ Χούπ κάθεται κάτω και κρατᾶει τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

— Μωρὲ θησαυρὸς εἶναι αὐτὸ τὸ τρελλοκομείο! μονολογεῖ. Θάμαι ἀμαρτία νὰ τοὺς χάσω πρὶν νὰ βρῶ τίς Χού-

λες μου! "Εχει νὰ γίνη μεγάλο γλέντι μαζί τους!

Μιά πραγματικὰ σατανικὴ ἰδέα περνᾶει ἀπὸ τὸ μυαλό του και πετάγεται ἐπάνω. Φωνάζει:

— Στρατιῶτες!

Στὴ στιγμή οἱ τέσσερις πολεμιστὲς κάνουν παρτάξι μπροστά του και στέκονται προσοχή.

— Ξέρετε ποιὸς εἶμαι ἐγώ; τοὺς φωνάζει ὁ πυγμαῖος βλοσυρά.

— Εἶσαι παντοδύναμος και κρατᾶς στὰ χέρια σου τὴν τύχη τοῦ κόσμου!, εἶναι ἡ ἀπάντησις ἀπὸ μέρους τῶν ἀγριανθρώπων που τρέμουιν ἀπὸ τὴν ἀγριότητα του.

— Κουραφέζαλα! Δὲν εἶμαι μόνον ἀπ' αὐτὸ. Εἶμαι και μάγος και θαυματουργός!, πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν μαγικό σου τὸν Γκόθ σας! "Ελα ἐδῶ ἐσύ!, λέει στὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς τέσσερις.

Ὁ πολυμιστὴς κάνει δυὸ βήματα και στέκει ἐμπρὸς του κατατρομαγμένος.

— Πέτα μιά πέτρα!

Ὁ μαῦρος εκπληκτὸς ἀλλὰ και χωρὶς καθυστέρησι, ἀρπάζει ἕνα μεγάλο βότσαλο και τοῦ δίνει μίαν που ἐξαφανίζεται στὴν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ πυγμαῖος με μίαν σατανικὴ λάμπη στὶς ματιὰρες του κάθεται και περιμένει. Φαίνεται καθαρὰ ὅτι γλένταει.

— Λοιπόν; Τὶ θὰ γίνη; λέει στὸ τέλος τοῦ μαῦρου.

— Τὶ ἐπιθυμεῖς, παντοδύναμο; ρωτᾶει αὐτὸς με φόβο.

— Δεν θα γυρίση πίσω ή πέτρα σου καιμιά φορά;

‘Ο Χόνγκο και μαζί του και οι λοιποί τρεις γουρλώνουν μάτια και στόμα.

— ‘Αφού έπεσε απέναντι, παντοδύναμε, πώς θα γυρίση πίσω; μουρμουρίζει τρέμοντας.

‘Ο Χούπ δεν μπορεί να κρατηθή περισσότερο και σκάει στα γέλια.

— Βρέ, είσατε μπιτ άγροίμματοι από αυτά!, τσιρίζει θριαμβευτικά. Κυττάτε εδώ και πείτε μου αν ό Δόν Ζουάν ό Γκόθ, μπορεί να κάνει τέτοιο κατόρθωμα;

Και μ’ αυτά τά λόγια ξεκρεμάει τό «μπούμεραγκ» από τή ζώνη του, βάζει όλη του τή φορά και τό πετάει. Τό παράξενο όπλο σχίζει τόν άέρα και φθάνει μακριά, κοντά στήν άλλη όχθη τού πο-

‘Από τά δέντρα πέφτουν πολλοί μαύροι.

ταμού. ‘Εκεί, κάνει στροφή στον άέρα και μπροστά στα έκπληκτα και έντρομα μάτια τών τεσσάρων Χόνγκο, γυρίζει πίσω πρós τό μέρος τού Χούπ. ‘Ο μαύρος πού βρίσκεται δίπλα του πηδάει στό πλάϊ για να μη φάη τό «μπούμεραγκ» στό κεφάλι και βγάξει μιά άγρια κραυγή τρόμου.

‘Ο Χούπ χαχανίζει με άσυγκράτητη εύθυμία. ‘Όσο για τούς άγριους πολεμιστές τόν κυττάζουν με τέτοιο τρομό ύστερα από τό άκατανόητο αυτό «θαύμα» πού τούς έχει κάνει, πού είναι άδύνατον να περιγραφή.

Μά ξαφνικά ό χαζο - πυγμαίος σταματάει τά γέλια και τεντώνει τισ αυτάρες του. ‘Από κάπου μέσα στην άπέραντη εύφορη κοιλάδα, άγούγει ται ένα άγριο τραγούδι, ρυθμικό και μονότονο σαν ύμνος πρós τό θάνατο. Οί ματάρες τού Χούπ γουρλώνουν πάλι κι’ αυτή τή φορά από εύχαρίστησι. Μαζί όμως γουρλώνουν και τά μάτια τών Χόνγκο από τρόμο. ‘Ο πυγμαίος δεν παίρνει είδησι τίποτα.

— Κάπου έχουμε στήσει γλέντι!, λέει θριαμβευτικά. Μπορεί να είναι κανένας ραδιοσταθμός! Σίγουρα εκεί θα βρώ κανέναν ειδικό γι’ αυτή τήν ξεχασθλαωμένη μηχανή! Πάω να δώ μήπως έχουμ καιμιά κεραία! Θά’οβετε παρέα, λεβάντες;

— ‘Αν δεν μās χρειάζεσαι, παντοδύναμε, θα μείνωμε έδω!, ψελλίζει ό ένας από τούς τεσσερις πολεμιστές και κρύ-

ος ιδρώτας κατρακυλάει από το μέτωπό του.

Οι Χόνγκο μοιάζουν σαν τὸ τραγούδι αὐτὸ νὰ τοὺς φέρνῃ τὸ ἀναπρίχισμα τοῦ θανάτου. Μὰ ὁ Χαζο - Χούπ δὲν σκαμπάζει ἀπὸ τέτοια.

— Κάντε ὅ,τι σὰς καπνίση τοὺς λέει εὐθυμα, ἀλλὰ νὰ εἶστε φρόνιμοι καὶ ἀγαπημένοι μέχρις ὅτου γυρίσω! Δὲν θέλω καυγάδες, ἔτσι;

Καὶ παίρνοντας μαζί του τὴν τρομερὴ κουστάλλινη σφαῖρα τοῦ μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ παίζοντας μὲ τὸ «μπούμερονγκ» μὲ τὸ ἄλλο, χάνεται ἀνάμεσα στὴν ὀργιαστικὴ βλαίστησι, ἐνῶ ἡ καρσάξσι του φτερουγίζει πάντα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, κρῶζοντας εὐτυχισμένη πού βρῆθηκε σ' ἓνα τόσο θαυμάσιο μέρος...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΔΥΟ πάσσαλοι μπηγόνται γερά στὴ γῆ κι' ἐπάνω σ' αὐτοὺς δέονται ὁ Κάλ καὶ ἡ Χούλα τόσο γερά πὺν δὲν μποροῦν νὰ σαλέψουν οὔτε τὸ δαχτυλάκι τους. Ὁ τρομερὸς Γκόθ εἶναι τόσο φρενιασμένος πὺν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Κάλ ὅτι ἡ μαγικὴ του σφαῖρα ἔχει σπάσει, πὺν λοχταράει νὰ δῆ τὸν θανάσιμὸ ἐχθρό του νὰ πεθαίνῃ καὶ δὲν ἔχει οὔτε τὴν ὑπαμονὴ νὰ περιμένῃ νὰ τὸν βασανίσουν. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐκδικησίς του νὰ βάλῃ τὴν ἴδια τὴν Μπέλλα νὰ σκοτώσῃ τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας εἶναι τόσο τρομερὴ

Ἡ Χούλα δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ σηκωθῇ.

πὺν τοῦ φθάνει.

Μὰ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ δώσῃ τὸν θάνατο χωρὶς τὴν ἱερὸ τελωσίτῃ ἐκεῖνῃ τῆς ἐκτελέσεως πὺν εἶναι ἀπαραίτητη στοὺς ἀγρίους. Γι' αὐτὸ ἂν καὶ τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ ἀνυπομονησία, κάθεται σ' ἓνα βάθρο πὺν τοῦ ἐτοιμάζουν καὶ δίπλα του βάζει ἄλλο ἓνα παρόμοιο βάθρο γιὰ νὰ καθήσῃ καὶ ἡ Μπέλλα.

Μόλις γίνονται αὐτὰ καὶ βροσκονταὶ καὶ οἱ δύο τοὺς καθισμένοι ἀπέναντι στοὺς αἷμα λώτους, κάνει ἓνα μεγαλόπρεπο καὶ ἀγριο νεῦμα. Τότε ἀμέσως οἱ πολεμιστὲς του ἄρχίζουν νὰ χορεύουν σὺν ἀληθινὰ τέρατα τῆς κολάσεως γύρω ἀπὸ τὸν Κάλ καὶ τὴ Χούλα καὶ συγχρόνως νὰ τραγουδᾶνε ἓνα μοχθηρὸ τραγούδι, ρυθμικὸ καὶ μονότονο, πὺν ὁ-

λα του τὰ λόγια λένε γιὰ θάτατο καὶ γιὰ αἷμα.

Ὁ ἀπαίσιοις μάγοι παραικολουθεῖ τὸ πονεμένο βλέμμα μετὰ τὸ ὅποιο ὁ Κάλ κυττάζει τὴν πεντάμορφη, ὑπνωτισμένη κοπέλλα. Ἐνα ἄγριο χαμόγελο γεμάτο σαρκασμὸ καὶ σαδισμό ζωγραφίζεται στὰ χεῖλια του. Τὰ μάτια του εἶναι σατανικὰ κόκκινα. Τὸ χέρι του κρατᾷ φουχτωμένο ἀπὸ τὴ λαθρὴ τὸ μεγάλο μαχαίρι ποὺ θρίσκειται στὴ θήκη τῆς μέσης του.

Ὁ χορὸς καὶ τὸ ἄγριο τραγουδῖ τῶν πολεμιστῶν κρατᾷ πολλὴ ὥρα καὶ τὸ χέρι τοῦ Γκόθ ποὺ σφίγγει τὸ ἐργαλεῖο τοῦ θανάτου, ἀρχίζει νὰ τρέμη ἀπὸ ἀνυπομονή. Τελικὰ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ περισσότερο καὶ πετάγεται ῥθροῖς μῆγοντας μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ζώου.

Στὴν κραυγὴ του αὐτὴ ὄλα σωπαίνουν καὶ ἀκίνητοῦνται. Οἱ πολεμιστῆς μένουσι ὁ καθένας στὴ θέσι ποὺ βρέθηκε σὺν ἀγάλματα φρίκης. Στὴ γῆ τάφου πέφτει μέσα στὸ μικρὸ ξέφωτο ποὺ εἶναι στὴ μέντοι οἱ πάσσαλοι.

Ὁ Γκόθ μετὰ μιὰ μανιασμένη κίνησι τραβάει τὸ μαχαίρι του. Γυρίζει καὶ τὸ δίνει στὴ Μπέλλα μετὰ μιὰ δευτέρη κραυγὴ ποὺ μοιάζει μετὰ κρώξιμο πειναισμένου κορακιοῦ.

— Σκίσε τους τὴν καρδιά! οὐρλιάζει σὰν μεθυσμένος. Καὶ ν' ἀρχίσης ἀπ' αὐτὰν! Αὐτὸν τὸ σκύλο ποὺ μοῦ ἔκανε τὸ μεγαλύτερο κακὸ ποὺ μπορούσε νὰ γίνῃ!..

Ἡ Μπέλλα ἀρπάζει τὸ μαχαίρι καὶ κάνει δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς Χούλας καὶ τοῦ Κάλ. Ἡ ὄψις τῆς εἶναι ἄγρια καὶ γεμάτη θάνατο. Μὰ ξαφνικὰ κλονίζεται σὰ νὰ τὴν ἔχη χτυπήσει κεραυνὸς. Τὰ μάτια τῆς ἀνοικοκλείνουσι προμαγμένα σὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ κάποιον ἐφιάλη. Ἐνα παρᾶξενο ἐπιφώνημα βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς.

— Προχώρησε! Σκότωσε! οὐρλιάζει: πίσω τῆς μετὰ ἀσυγκράτητη μανία ὁ ἀπαίσιοις μάγος.

Ἡ Μπέλλα κάνει ἀκόμα ἕνα βῆμα καὶ σταματᾷ καὶ πάλι. Ἐχει φτάσει μπροστὰ στὸ λευκὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας.

— Σκότωσε!, ὠρῶεται ὁ Γκόθ μετὰ λύσσα.

Ἡ κοπέλλα σηκώνει τὸ ὠπλισμένο χέρι τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Κάλ. Τὸ χέρι αὐτὸ μένει ἐκεῖ μετέωρο. Τὰ μάτια τῆς κυττάζουν τὸ λευκὸ ἀγόρι μετὰ τρομερὴ ἐκπληξι.

— Κάρφωσε τον! Πάρε του τὴν ψυχὴ! στριγγλίζει τρέμοντας ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ μῖσος ὁ ἐφιαλτικὸς Γκόθ.

— Μπέλλα!, μουρμουρίζει τὴν ἴδια στιγμὴ τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του ὁ Κάλ. Δὲν εἶσαι πιὰ ὑπνωτισμένη! Μετὰ γνώρισες!

Προσμηματικά. Τὸ ἀπαίσιοις βύτανο μετὰ τὸ ὅποιο ὁ Γκόθ ἔχει δηλητηριάσει τὰ σωθικὰ τῆς νέας, κρατᾷ: μετὰ εἰκοσιτέσσερις ὥρες, ὅταν κάποιος τὸ ἀναπνεύει μιὰ ὀλόκληρη νύχτα καὶ τὴν ἄλλη νύχτα

πρέπει πάλι να αναπνεύσει τη μυρουδιά του για να ξεακολουθή ή επιδρασίς του. Μά ή Μπέλλα — πράγμα που είχε ξεχάσει να ύπολογίση, ό φρικτός μάγος — δέν άνέπνευσε τó δότανο όλόκληρη τή νύχτα γιατί ό Κάλ τήν έλευθέρωσε πολλές ώρες πριν από τά χαρόματα. "Ετσι και ή επίδρασίς του πέρασε γρηγορότερα και στην τραγική εκείνη στιγμή που θά έκανε ένα φοβερό έγκλημα, ζύπνησε!

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΔΗΜΙΟΣ

ΜΕΣΑ σέ μιá στιγμή ή κοπέλλα άναμετράει με τó βλέμμα τήν κατάστασι και τά καταλαβαίνει όλα. Τρελλή από δικαιο θυμό έναντιόν του Γκόθ, γυρίζει προς τó μέρος του και με μιá άστραπιαία κίνησι του πετάει: όρμητικά τó μαχαίρι που ό ίδιος τής έχει δώσει για να σκοτώση τόν Κάλ.

Μά όσο γρήγορη κι' άν είναι ή Μπέλλα και ό Γκόθ δέν είναι εύκολος αντίπαλος. Κάνει ένα αίλουροειδές πήδημα στο πλάι, βάζοντας συγχρόως μιá λυσσασιμένη κραυγή τρόμου. Τó μαχαίρι περνάει σύρριζα στον λαιμό του και πάει και καρφώνεται στο χώμα με τέτοια δύναμι που μπηγεται σ' αυτό ως τή λαθή.

— Πιάστε τήν τή σκύλα! ούρλιαζει τó τέρας και τó άπαισίο μούτρο του γίνεται μελανό από τó αίμα που άνε βάνει σ' αυτό. Πιάστε τη και δέστε τη πλάι στους άλλους

δυό! 'Αφού τó θέλει, θά πεθά νη κι' αυτή μαζί τους!

Η διαταγή του έκτελείται με καταπληκτική ταχύτητα. Μέσα σέ λίγα λεπτά ένας άκόμμα κοντόχοιντρος πάσσαλος έχει στηθή πλάι σ' εκείνον του Κάλ και πάνω του βρισκται δεμένη ή πεντάμορφη κοπέλλα.

Γυρίζει και κυττάζει με ένα χαμόγελο ευτυχίας τó λευκό παιδί τής ζούγκλας.

— Είμαι ευτυχομένη που θά πεθάνω μαζί σας!, μουρμουρίζει. "Αν αυτό τó τέρας με είχε βάλει να σας σκοτώσω, θά ήμουν καταραμένη σέ όλη μου τή ζωή!....

Ό Κάλ δέν μπορεί να τής άπαντήσει. "Ενας κόμπος έχει άνέβει μέχρι τó λαιμό του και τόν πνίγει. Δέν σκέπτεται καθόλου τόν εαυτό του αυτή τή στιγμή. Λυπάται τά νειάτα και τήν άμορφιά τής Μπέλλας που θά πәне χαμένα από τήν όργη εκείνου του άπαισίου τέρατος.

Και πραγματικά, ό Γκόθ πλησιάζει προς τó μέρος τους άφού προηγουμένως ξεκαρφώνει τó μαχαίρι του από τή γή όπου βρίσκεται. Στέκει άπέναντι στους άιχιμαλώτους και τούς κυττάζει με τά ματωμένα μάτια του.

Οί πολεμιστές του άρχίζουν και πάλι τó άγριο τραγούδι τους, που γίνεται όλόένα πιο γρήγορο και πιο δυνατό. Οί κινήσεις αύτων που χορεύουν είναι πρωτόγονες και βάρβαρες. Βγάζουν φωνές που είναι άγριες σαν ούρλια-

χτά θηρίων.

Ο Γκόθ σηκώνει το χέρι του ψηλά. "Όλοι σωπαίνουν σε μία στιγμή και η σιγή του θανάτου απλώνεται για μία φορά αδέξια μέσα στην οργανιστική βλάστηση. Τη φορά όμως αυτή ο θάνατος είναι σίγουρος. Δεν υπάρχει καμμία σωτηρία.

Ο Γκόθ πλησιάζει. Πλησιάζει σιγά - σιγά και στο τέλος στέκεται μπροστά στα θύματα του. Τους κυττάζει και τους τρεις έναν - έναν με μοχθηρό χαμόγελο, δείχνοντας τα σουβλερά δόντια του.

— Θα πεθάνετε!, μουγγρίζει σαρκαστικά. Τίποτα πιά δεν σας γλυτώνει! Η όργη μου θα ξεσπάσει επιτέλους! Τα Πνεύματα του Όλεθρου παίρνουν την εκδίκησή τους! Το Πουλί του Θανάτου θα

Ο μαύρος πηδάει τρομοκρατημένος ν' αποφύγει το «μπούμερανγκ» κι' ο Χούπ χαχανίζει.

Η κοπέλλα υψώνει το άπλισμένο της χέρι επάνω από το κεφάλι του Κάλ.

δαγκώση πρώτα το λευκό σκυλι που το έλευθέρωσε! "Έτσι κι' εσύ, ωραία κόρη, θα δής ο τ. έντελώς άδικα θυσίαιες τη ζωή σου!

— Χίλιες φορές νεκρή παρά στα χέρια σου, τέρας!, μουγγρίζει άγρια η Μπέλλα.

— Πολύ καλά! Πεθάνετε λοιπόν άφου το θέλετε!

Κι' ο άπαίσιος μάγος άκόμα περισσότερο μαγισμένος που βλέπει ότι κανείς από τους τρεις αίχμαλώτους του δεν φαίνεται να φοβάται το θάνατο, υψώνει με μία τρομακτική κίνηση το δολοφονικό χέρι του επάνω από τον άνυπεράσπιστο Κάλ, που τον κυττάζει κατάματα μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο στο ωραίο πρόσωπό του.

Μά το χέρι του δημίου δεν προλαβαίνει να κατέβη για να χαρίσει τον θάνατο. Κάτι που πετά σπόν άέρα έρχεται

και τὸν χτυπᾶ τὴν ἴδια στιγμή στὸ κεφάλι. Τὸ χτύπημα εἶναι τρομερὸ κι' ὁ ἀπαίσιος Γκόθ χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ βγάλῃ ἀγκυα, σαριάζεται ἀνάισθητος στὰ χορτάρια, ἐνῶ τὸ μαχαίρι κατρακυλᾷ κι' αὐτὸ εἰπλά του.

Ὅσο γιὰ τὸ ἀντικείμενο ποῦ ἔχει κάνει αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ καὶ θαυματουργὴ ἐπέμβασι, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ βρυλικὸ ...«μπούμερανγκ» τοῦ τρελλο - πυγμαίου, τοῦ Χούπ.

Πῶς βρέθηκε ὁμως ἐκεῖ πέρα στὴν καταλλήλοτερη στιγμή ποῦ μποροῦσε ποτὲ νὰ γίῃ; Αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀκριβῶς κατὰ γράμμα παρακάτω:

Ο... ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ

Ο ΧΟΥΠ προχωρεῖ μέσα στὴν ὄνειρεμένη κοιλάδα ἀκολουθώντας πάντα τὸν ἦχο τοῦ ἀγρίου τρα-

Τρελλὴ ἀπὸ δίκαιο θυμὸ ἐξακοντίζει τὸ μαχαίρι ἐναντίου του

Ἵψώνει τὸ δολοφονικὸ του χέρι ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀνυπεράσπιστον Κ ἂ λ

γουδιου γιὰ νὰ προσανατολίζεται. Καὶ ὅσο ὁ ἦχος αὐτῶς δινομαίνει, σημαίνει ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν σωστὸ δρόμο.

Ὁ χαλὸ - πυγμαῖος βρίσκεται σήμερα στὰ πιά τρελλὰ του κέφια. Ἐχει χαρακτηρίσει ὡς ἐξαιρετικὴ αὐτὴ τὴ μέρα ποῦ ἀπὸ τὰ χαράματα ὡς τώρα τὴν ἔχει περάσει σὰν ἀληθινὸς παιοσᾶς. Πετᾷ συνεχῶς τὸ «μπούμερανγκ» ποῦ ἄλλοτε ἐρχεται μόνου του πίσω κι' ἄλλοτε χτυπᾷ: στὸν κορμὸ κανενὸς δέντρου καὶ τοῦ τὸ φέρνει στὸ ράμφος τῆς ἡ τετραπέρατη καρακάξα του.

— Ἄ, μωρὴ Μανταλένα!, μονολογεῖ κάθε τόσο ὁ Χούπ. Γιατὶ νὰ κἀνῃ ἔτσι μυστήριες ὁ Θεὸς τὶς γυναῖκες! Τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τὶ πέτρα τῆς κἀθησε τῆς μὴς Ἀμερικῆς νὰ τοῦ κἀνῃ τέτοια λα-

χτάρα του Κάλ; "Η λές να παραινηθήκανε καμμιὰ ώρα που δέν είχα τὸ μού μου; "Όλα γίνονται!

"Έχουν πλησιάσει πολὺ κοντὰ στὸ μέρος που ἀκούγεται τὸ τραγούδι καὶ ξαφνικὰ οἱ φωνές σταματοῦν καὶ ἀπόλυτη σιωπὴ βασιλεύει στὴν κοιλιάδα. Ὁ Χούπ σταματᾷ κι' αὐτὸς τὴ φλυσρία του. Σταματᾷ καὶ ὁ ἴδιος.

— Τόμπολα!, μурμουρίζει. Καὶ τώρα πρὸς τὰ πουθὰ πηγαίνω που δέν ἀκούω σαματὰ; "Ἦτανε νὰ σταματήση ἢ ἐκπομπὴ ἀκριδῶν πάνω στὴν ώρα; Τέλος πάντων πολὺ γρουσουζίκιο μηχανήματα αὐτὴ ἢ τηλεόρασις, ἐκτὸς κι' ἂν ἀλλάζουμε πλάκα!

Κι' ὁ χαζο - Χούπ, μιὰ καὶ δέν ἔχει νὰ κἀν τίποτε καλύτερο γιὰ τὴν ώρα, κάθεται κάτω κρατώντας στὰ γόνατά του τὴ φοβερὴ γυάλινη σφαῖρα τοῦ Γκόθ. Ἡ παρδαλὴ καρακάξα του ἔρχεται καὶ τὴν ἀράζει ὅπως συνήθως πάνω στὸ καπέλλο του.

— Κύτταξε, μωρὴ Μανταλένα, μὴ μοῦ κἀνης κανένα λεκὲ στὸ καπέλλο μου!, τῆς λέει ἀσπρηρὰ ὁ πυγμαῖος.

Προιεργάζεται λίγο τὴν κρυστάλλινη σφαῖρα τὴν κουδουνίζει πάλι μ' ἐλπίδα, μὰ δέν καταφέρνει τίποτα. Ἐκεῖνος ὁ φοβερός μαῦρος ἀχνὸς που στοοβιλίζεται μέσα της καὶ που ὁ χαζο - Χούπ τὸν νομίζει γιὰ...παράσιτα, δέν ἐννοεῖ νὰ λείψῃ οὔτε στιγμή.

— Αὐτὸ τὸ μηχανήματα θὰ μὲ τρελλάνη στὸ τέλος!, λέει

ὁ Χούπ νευριασμένος. "Ἄν γινόνταν νὰ τὸ διορθώσω μόνος μου, δέν θάχα ἀνάγκη νὰ ψάχνω καὶ γι' αὐτὸν τὸν παλιοσταθμὸ που μιὰ παίζει καὶ μιὰ σταματᾷ! Τέτοιους μὴ χενικούς που ἔχει ὁ σταθμὸς τους, τόσο θὰ μοῦ κάνουν καὶ τὴ δουλειά μου... μωρὴ Μανταλένα! Τὶ κάνεις ἐκεῖ; Τρελ λάθηκες; Ξύνεις τὰ βρωμόνυχάσου πάνω στὸ καπέλλο μου ἦς νὰ μοῦ τὰ γδάρῃς;

Τὸ πολύχρωμο πουλι στὴ φωνὴ τοῦ πυγμαῖου τινάζεται στὸν ἀέρα καὶ ἀρχίζει νὰ φτερουγίζει γύρω του κρῶζοντας παρὰφωνα. Μιὰ ἰδέα φωτίζει τὰ πελώρια μάτια τοῦ Χούπ.

— Μωρὴ!, τῆς λέει. Κάνε καμμιὰ ἀναγνωριστικὴ πτήσι μὴπως ἀνακαλύψῃς αὐτὸν τὸν σταθμὸ ἐδῶ γύρω! Μπρὸς! Τσακίσου, χαροσηφεάικο πλάσμα! Ποῦται νὰ κἀνης καὶ κομμιὰ δουλειά! Τζάμπτα θὰ τρῶς τὸ κεχρί;

"Ἡ πανέξυπνη Μανταλένα ὑπακούει καὶ ἐξαφανίζεται κρῶζοντας πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὁ Χούπ μένει μόνος κι' ἀρχίζει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ κουδουνίζει τὸ φοβερὸ μαγικὸ δογανο τοῦ ἀπαίστου Γκόθ. Βαριέται ἄμωρ γρήγορα καὶ παρατώντας τὸ κρυστάλλο ἀνάμεσα στὰ χόρτα σηκώνεται ὄρθιος.

— Τὶ ἔγινε κι' αὐτὴ ἢ Μανταλένα; μурμουρίζει. Τὴ φουκαριάσα! Βαρειὰ δουλειὰ τὴν ἔστειλα νὰ κἀνη!...

"Ξαφνικὰ ἀκούει ἕνα παράξενο τσιριχτὸ γέλιο που μοιάζει πολὺ μὲ τὸ δικό του. Χο-

ροπηδάει κατατρομαγμένος.

— Πώς γέλασα εγώ πάνω έπὸ κείνο τὸ δέντρο ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ κόττω; φελλίζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Ἄϊ στὴν εὐχή! Δὲν ἤμουν ἐγώ! Εἶναι ἐκεῖνος ὁ πῆθος!

Πραγματικά, μιὰ μαίμου τὸν κοροϊδεύει πάνω ἀπὸ τὰ φυλλώματα ἑνὸς δέντρου. Τοῦ βγάζει τὴ γλώσσα καὶ τοῦ δείχνει θριαμβευτικά αὐτὸ ποῦ κρατάει καὶ ποῦ εἶναι ἡ ...μαγικὴ σφαῖρα τοῦ Γκόθ!

Μιὰ στιγμή πού ὁ πυγμαῖος δὲν πρόσεχε ψάχνοντας γιὰ τὴ Μαντολάνα ἢ μαίμου ἐκείνη κατέβηκε καὶ τὴν ἄρπαξε.

Ὁ Χούπ γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Φέρε τὴν τηλεόρασι γρήγορα παλιοκλέφταρε, τσι ρίξει, γιατί θὰ ἀνέβω ἐκεῖ πάνω καὶ θὰ σ' ἀρχίσω στὶς καρπαζιές!

Ἡ μαίμου χοροπηδάει στὸ κλαδί τῆς καὶ τοῦ βγάζει πάλι τὴ γλώσσα. Ὁ Χούπ θυμῶναι, τραβάει τὸ «μπούμερανγκ». Σημαδεύει. Ὑστερα τὸ τινάζει μ' ὄλη του τὴ δύναμι. Τὸ ὄπλο περνᾷ κοντὰ στὸ πουλί. Δὲν τὸ πετυχαίνει; καὶ κάνει ἕνα μεγάλο κύκλο στὸν ἀέρα. Ταυτόχρονα ὡς θυμῶναι καὶ ἡ μαίμου. Μ' ἕνα τσιριχτὸ ἐκσφενδονίζει τὴ μαγικὴ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ Χούπ. Αὐτὸς πηδάει στὸ πλάϊ. Ἡ σφαῖρα πέφτει στὰ χόρτα πλάϊ του.

— Στὴν ἔσκασα, ἀσχημομούρη!, τσιρρίζει θριαμβευτικά ὁ Χούπ. Σοῦ πῆρα καὶ τὴν τηλεόρασι; καὶ δὲν μὲ πέτυ-

χες κιόλας!

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ «μπούμερανγκ» γυρίζοντας σκάει ἐπάνω στὸ κεφάλι του καὶ τὸν σωράζει κάτω φαοδῦ - πλάτυ!

* * *

Ξυπνάει ἀπὸ τὶς τσιμπιές τῆς Μαντολάνας.

— Μπᾶ!, μούρμουρίζει. Μὲ πῆρε ὁ ὕπνος! Τὶ ἐγινε, μωρή; Βρήκες τίποτα;

Ἄλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του καὶ τὴν ἴδια στιγμή ξαναρχίζει ἐκεῖνο τὸ ἀγριο τραγούδι.

— Λοιπὸν εἶναι τὰ τραγούδια τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κόμπου, γιὰ νὰ ξέρης!, λέει στὴν καρκακάσα του.

Σηκώνει τὴ μαγικὴ σφαῖρα καὶ ξαναδορίσκοντας τὸ κέφι του ἀρχίζει πάλι νὰ χοροπηδά καὶ νὰ πετᾷ τὸ παρᾶξενο ὄπλο του, τρέχοντας συγχρόνως πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ἔπου ἔρχονται οἱ φῶνές. Εἶμαι πιὰ τόσο κοντὰ πού δὲν κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸν προσανατολισμὸ του ἀκόμα κι' ἂν στοματήσῃ ἐντελῶς τὸ τραγούδι. Καὶ πραγματικά, δὲν περνᾷ λίγη ὥρα καὶ σταματάει. Ὁ Χούπ θρίσκει αὐτὴ τὴ στιγμή μπροστὰ σὲ μιὰ σειρά φουντωτοῦς θάμνους πού τοῦ κρύβουν τὴ θέα.

— Νὰ ξέρης μωρή Μανταλένα πῶς ὁ σταθιὸς θρίσκειται πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς θάμνους!

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ καλύτερα πού ἐννοεῖ, παίρνει φόρα καὶ ἀμολᾷ τὸ «μπούμερανγκ» ἐ

πάνω από τις κορυφές τους. Τό περιμένει ωστόσο να γυρίσει, αλλά του κάκου. Χωρίς να δώσει καμμιά σημασία στην όχλοση που ξεσηκώνεται, μουρμουρίζει:

— Να ξέρης πώς κάπου θα έρῃκε!...

Καί μ' αὐτή τὴν τελευταία φράσι παραμερίζει τοὺς θάμνους καὶ θρῖσκειται μέσα σ' ἕνα ξέφωτο ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ τοὺς παλεμιστὲς τοῦ Γκόθ. Στὴ μέση τοῦ ξέφωτου εἶναι μπηγμένοι τρεῖς πάσσαλοι καὶ σ' αὐτοὺς εἶναι δεμένοι οἱ συντρόφοι του. Μπροστά τοὺς ἀκριβῶς εἶναι πεσμένος ὁ τραμερὸς μάγος τῶν Χόνγκο καὶ δίπλα του βρίσκεται τὸ θρωλικὸ «μπούμερονγκ».

Ὁ Χούπ τὰ βλέπει, ὅλα αὐτὰ μὲ γούρλωμένα μάτια καὶ στόμα, χωρὶς νὰ καταλαβαί-

Κάτι ποὺ πετὰ στὸν ἀέρα ἔρχεται τὴν ἴδια στιγμή καὶ τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι.

νη τίποτα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Χόνγκο ποὺ στὴν ἀρχὴ κάνουν μιὰ κίνησι νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον του, ξεσηκώνεται μιὰ τρομαγμένη βοὴ κι' ὅλοι μαζί πέφτουν στὰ γόνατα καὶ ἀκουμπᾶνε τὰ κεφάλια τους στὴ γῆ.

Ἔχουν δὴ τὴν τρομερὴ μαγικὴ σφαῖρα ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του κι' αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ ναμίσουν πῶς ἔφτασε ἡ τελευταία τους στιγμή.

Ὅσο γιὰ τὸν Χούπ αὐτὸς ναμίζει ὅτι τὸν χαιρετᾶνε καὶ τοὺς βγάζει τὸ καπέλλο του εὐγενικὰ προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος τους.

— Χαίρετε!, τσιρίζει ἐγκάρδια. Μήπως σὰς θρῖσκειται κανενὸς καμμιά κεραιὰ γιὰ τοῦτο τὸ μαραφέτι;

— Χούπ!, ξεφωνίζει ὁ Κάλ Τρελλιάθης; Ἐλα λοιπὸν νὰ μὰς λύσης! Πᾶρε τὸ μαχαίρι τοῦ Γκόθ ποὺ εἶναι πεσμένο πλάι του!

Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἔχει καταλάβει μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὸν τρόμο ποὺ προκαλεῖ ἡ κρυστάλλινη σφαῖρα στοὺς μαύρους ἐκείνους καὶ ξέρει πῶς πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν ὅσο εἶναι καιρὸς. Ἄν ὁ προμερὸς μάγος σηκωθῇ ἀπὸ κάτω, τότε τίποτα δὲν θὰ εἶναι ἱκανὸ νὰ τοὺς γλυτώσῃ καὶ ὁ καμικὸς πυγμαῖος θὰ εἶναι τὸ τέταρτο θῦμα γιὰ ἕναν ἀκόμη πάσσαλο.

Ὡστόσο ὁ Χούπ νευριάζει μὲ τὰ λόγια τοῦ Κάλ.

— Για να σου πω, νεαρέ μου!, γκρινιάζει με την τσιριχτή φωνή του. Όπου πάω κι όπου σταθώ σε βρίσκω έμπρός μου δεμένο και μου φωνάζεις να σε λύσω! Δεν μπορεί να γίνεται αυτή η δουλειά επ' άπειρον! Έγινες ολόκληρο παιδί και πρέπει πια να σοβαρευτείς!

— Χούπ! Τρελλάθηκες λοιπόν;

— Φαίνεται πως δεν έχεις δη πραγματικούς τρελλούς και γι' αυτό το λές!, του απαντάει ο πυγμαίος χασκογελώντας. Έννοια σου κι' έχω αφήσει τέσσερις πού με περιμένουν! Θα τους δής και θα καταλάβης τη διαφορά!

Και με τα λόγια αυτά σκύβει επάνω από τον πεσιμένο Γκόβο, ενώ γύρω του όλοι οι Χόνγκο έξακολουθούν να μένουν σκυμμένοι και με το κεφάλι άκουμπισμένο στη γη. Ο πυγμαίος παίρνει το «πού μεραγγι» και το κρεμάει με την ήσυχία στη μέση του.

— Χούπ!, μουρμουρίζει ή Μπέλλα παρακαλεστικά. Πάρε το μαχαίρι και κόψε μας τα σκοινιά! Γρήγορα!

— Στάσου μια στιγμή, μίς Άμερική! Βλέπω εδώ έναν φουκαρά που τον έχει βαρέσει ο ήλιος στο κεφάλι και κανονού δεν του καίγεται καρφή για την υγεία του! Μπά! Είναι ο Γκόβ! Βρέ τρέλλα που σάς δέρνηει! Αφήνετε τον άρχηγό σας έτσι, ζωντόβολα; Δεν βλέπετε που είναι αδιάθετος;

Και άγανακτισμένοι αρχί-

Άρχίζει στα χαστούκια τον τρομερό μάγο προσπαθώντας να τον συνεφέρει.

ζει στα χαστούκια τον τρομερό μάγο προσπαθώντας να τον συνεφέρει! Συγχρόνως βάζει και το ένα χέρι στο μέτωπό του για να δη αν έχη πυρετό!

Η ψυχή και των τριών αιχμαλώτων ανεβαίνει στα μάτια τους.

— Χούπ! Χουπάκο μου! Πεθαίνω!, τσιρίζει ή Χούλα και δεν λείε καθόλου ψέματα.

Ο πυγμαίος αυτό δεν μπορεί να το άντέξη.

— Έσύ, φαντάρε!, λέει σ' έναν πολεμιστή που βρίσκεται κοντά του σκυμμένος. Πιάσε το μαχαίρι και λύσε αυτούς τους τρεις! στα τόκα—τόκα!

Ο Χόνγκο εκτελεί σαν άστραπή την έντολή του ενώ ό χαζο-Χούπ έξακολουθεί να δίνει ...τις πρώτες βοήθειες

στὸν τερατάμορφο Γκόθ!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ συνεχίσῃ. Ὁ Κάλ εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἔρχεται καὶ τὸν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι. Τοῦ παίρνει καὶ τὴ μαγικὴ σφαῖρα καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα τραβάει ἔξω ἀπὸ τὸ ξέφωτο. Ἀπὸ τοὺς Χόνγκο κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ σαλέψῃ.

Ὁ Χούπ ξεφωνίζει δυσαρσηστήμενος:

— Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀφεντικό τὶ τραβάς ἔτσι; Ἐχω κανεὶ χιλιάμετρα ποδαράτος γὰρ νάρθω νὰ ζητήσω μιὰ κεραΐα γιὰ τὴν τηλεόρασι!

Μὰ τὸ λεικὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας δὲν ἔχει καιρὸ νὰ καθίσῃ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴ χαζομάρα του. Ἐχουν βγῆ πιὰ ἀπὸ τὸ ξέφωτο καὶ καθὼς δὲν τοὺς βλέπουν οἱ Χόνγκο, μποροῦν νὰ τὸ βάλοιν στὰ πόδια μὲ ὄση δύναμι διαθέτουν. Τὸν τραβάει λοιπὸν μὲ περισσότερην δύναμι κι' ὁ Χούπ τσιρίζει ἀγανακτισμένος:

— Τὶ καταλαβαίνεις τώρα Μοῦ σκίζεις καὶ κανένα μανικέτι ἀπὸ πάνω;

Ἡ Χούλα, ποὺ πηγαίνει δίπλα του, δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ περισσότερο καὶ τοῦ δίνει μιὰ στὰ μούτρα, ποὺ ἂν δὲν τὸν κρατοῦσε ὁ Κάλ ἀπὸ τὸ χέρι θὰ σηκωνόταν ψηλά.

— Ἀχ, ἐσύ, παιμπόνηρη! φωνάζει ὁ πυγμαῖος ἐνθουσιασμένος. Εἶσαι ἡ μόνη ποὺ ξέρεις νὰ μὲ καλοπιάνῃς μὲ τὸ πρῶτο!

Ἐχουν ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ πιὰ, ἀλλὰ ὄχι τόσο ποὺ νὰ μὴν ἀκούσουν τὶς λυσσασιμένες, κραυγές τῶν Χόνγκο ποὺ ρίχνονται σὲ καταδίωξι τους....

Φαίνεται πὼς τὰ χαστούκια τοῦ χαζο - Χούπ ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμά τους. Ὁ τρομερὸς Γκόθ συνήλθε γρηγορώτερα καὶ ἔβαλε τοὺς πολεμιστῆς του νὰ κυνηγήσουν τοὺς φυγάδες.

— Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ξεφύγουμε!, λέει ὁ Κάλ μὲ ἀγωνία στὴ Μπέλλα ποὺ τρέχει δίπλα του. Ἄν εἴμαστε οἱ δύο μας μὲ τὸν Χούπ ἴσως τὰ καταφέρναμε. Μὰ ἡ Χούλα δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ σὰν τοὺς Χόνγκο καὶ δὲν μπορούμε νὰ βεβαιώσῃ νὰ τὴν ἀφήσομε.....

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Για τους αναγνώστες μας, τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας πωλούνται στα γραφεία μας (Λέκκα 22, ύπγειον, 'Αθήναι), και στα έξής καταστήματα:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κατάστημα 'Αθαν. Τουφεξη, δδδς Βενιζέλου και Εβριπίδου (γωνία), έναντι τής 'Εμπορικής Σχολής. Τηλ.: 42-966.

ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ: Βιβλιοπωλείον Χαραλ. Δημητριάδου, δδδς Παντελεήμονος 30.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλείον Παναγ. Χρηστάρα, πλατεία 'Αγ. Νικολάου.

ΠΛΑΚΑ: Καπνοπωλείον 'Ιωάν. Δημητριάδη, δδδς 'Αδριανού και Θέσπιδος γωνία.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ ('Αττικής): Βιβλιοπωλείον Βασ. Αύγερινού, δδδς 'Αγίων 'Αναργύρων 8.

ΜΟΣΧΑΤΟΝ: Κατάστημα Γεώργ. Γενίτσαρη, δδδς Χρυσοστόμου Σμύρνης 22.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Βιβλιοπωλείον δ «ΦΑΡΟΣ».

ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ: Κατάστημα Γρηγ. Μπογράκου, Σπύρου Πάτση 117.

ΔΑΦΝΗ: Περίπτερον Μιχαήλ Ραπτοπούλου, Βουλιαγμένης 160, τηλ. 91-484.

ΚΟΡΩΠΙ: Περίπτερον Παντελή Σιδέρη.

ΑΡΓΟΣ: Πρακτορείον έφημερίδων, χαρτοπωλείον, 'Εθνικόν Λαλείον, Θεοφάνη Παυλοπούλου, τηλ. 2-82.

ΑΜΦΙΑΛΗ Πειραιώς: διδλιοχαρτοπωλείον 'Ανδρέα Δημητριάδη, δδδς Π. Τσαλδάρη και Νισύρου 2.

ΚΟΛΩΝΑΚΙ: Κατάστημα Εύαγγελού Βογιατζή, δδδς Καψάλη 10.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Θ. Πίσσα. Ξενοφώντος 67.

ΚΥΨΕΛΗ: Βιβλιοχαρτοπωλ. Χ. Κοσμάτου, Πυθείας 33.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον 'Ιωάν. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοχαρτοπωλείον 'Ανδρέα Ρέκου, 'Εγνατίας 67.

ΡΟΔΟΣ: Κατάστ. Δικαίας Καντζηκάκη, Σωκράτους 1

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοχαρτοπωλείον 'Ιωάν. Παπαδογιάννη, Κεντρική Πλατεία.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Νίκου Παπαχρήστου, 'Αγ. Νικολάου 16.

ΝΙΣΥΡΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Παναγ. Διακοβασίλη

ΚΑΡΠΑΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον 'Ιωάν. Λογοθέτη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Υίων Β. 'Αλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Υίων Β. 'Αλμπάνη.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 3—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ:

Μιά ακόμη καταπληκτική περιπέτεια του άτρόμητου και μυστηριώδους κυρίου τής ζούγκλας ΚΑΛ.

Μια ακόμα σειρά από σπαρταριστά επεισόδια με ήρωα τόν μοναδικό κωμικό τύπο ΧΟΥΠ.

Μια άδυσώπητη μάχη με άπάνθρωπα όντα, και μεγάλος αντίπαλός τους:

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ... ΘΕΟΣ!

'Ο Θεός τού Μίσους και τού 'Ολέθρου ΒΑΑΛ, πού γυρεύει από τούς πιστούς του ποταμούς αίματος!

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ... ΘΕΟΣ!

Κάτι πού δέν έχετε ξαναδιαβάσει παρόμοιο.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑ-
ΝΗ ΉΤΑΝ ΥΑ ΕΓΓΥ ΧΑΝΑΠΙΝΕΥΣΗ
ΚΑΘΑΡΟ ΑΕΡΑ. ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΣΥΝΗ-
ΘΕ ΛΙΓΟ.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΜΕ ΣΑΛΙΣΙΑΝ... ΘΕΕ
ΜΟΥ ΑΓΙΣΤΑ, ΠΑΛΙ.

... ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ
ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΝΑ ΠΑΡΗ ΤΗΝ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ.

ΟΡΙΣΤΕ ΚΥΡΙΕ
ΜΠΟΝ ΤΗΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΘΕΣ
ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ...
ΤΩΡΑ ΕΜΑΘΑ
ΠΙ, ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ.

ΣΤΟ ΠΕΡΦΟΡΕΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΙΣΘΑ-
ΚΟΝΤΑΝ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΔΙΑΘΕΣΙΑΣ ΤΟΥ.

ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗ Ο ΑΛΒΑΡΕΣ
9! ΘΕΕ ΜΟΥ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ
ΜΕ ΠΙΑΝΕΙ...

... ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ...
Ο ΑΛΒΑΡΕΣ
ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗ